

A hit útja

طريق الإيمان

Magyarországi Muszlimok Egyháza

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

A hit útja

(Válogatott írások)

طريق الإيمان

Magyarországi Muszlimok Egyháza

MAGYARORSZÁGI MUSZLIMOK EGYHÁZA

Fordította:
Az IIFSO munkatársai (1994)
Porkoláb Lilla

Lektorálta:
Dr. Tóth Csilla
Sulok Szultán
Dr. Shubail Mohamed Eisa

ISBN 978-963-87469-0-0

Az IIFSO (International Islamic Federation of Student Organisations)
jóváhagyásával kiadja:

© MAGYARORSZÁGI MUSZLIMOK EGYHÁZA, 2007
MINDEN JOG FENNTARTVA

E-mail: mme@iszlamegyhaz.net
Telefon: +36 20 204 5852; +36 1 208 4040
Cím: 1116 Budapest, Sáfrány utca 43.

*„Mondjátok: „Hiszünk Allahban és abban, ami kinyilatkoztatás gyanánt leküldetett hozzánk és Ábrahámhoz, Izmaélhez, Izsákhhoz, Jákobhoz és Izrael törzseihez és hiszünk abban, amit Mózes, Jézus és a próféták kaptak az Uruktól. Nem teszünk különbséget egyikük javára sem közülük. Mi Allahnak vetjük alá magunkat.”
(Korán 2:136)*

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	9
Ali Al-Tantawi: A hit ismerete	11
Melyik utat válasszuk?	12
Az ember példája	14
Felvetődik a kérdés: Mit jelent a tudat és mit jelent a lélek?	15
Akkor kik vagyunk mi? Ki az ember?	16
Mit jelent a tudat?	17
Ez az evilági élet példázata	21
Abdulmajid Al-Zindani: A hit felé	23
Az Allahban való hit fontossága	24
Ki hozott téged a világra?	24
Kié vagyunk?	25
Miért lettünk teremtvé?	26
Tévelygők vagyunk-e?	28
Mit várunk az utunk végén?	31
A legfontosabb kapcsolat	33
A fény segít a tudás keresőinek	37
Az elszámolás közeledte	39
A világ és annak valósága	43
A túlvilág	44
A hit a menekvés és a győzelemre vezető cselekedetek útja	44
A tudás (az ismeretszerzés) a hit útja	45
A hit utánzásának veszélye	45
A hit a boldogság útja	46
és a hit jócselekedetek által növekszik	46
A civilizáció kritikus helyzetben van	47
és csak a hit segítségével lelhető meg a kivezető út	47
Abdulmajid Al-Zindani: A hit útja	51
Aki minden dolgot megteremtett és vezérelt	52
A hit útja	53
Tudd meg, nincs más isten, kivéve Allah!	54
Olyanok, mint az állatok.	56
De nem! Még jobban tévelyegnek!	56
Allah tanúságot tett, hogy Ő az Egyetlen Isten.	58
Tanúságot tettek erről az angyalok és a tudással bírók is.	58

Eképpen magyarázzuk jeleinket	59
egy népnek, mely él az eszével	59
Megfigyelés és gondolkodás (saját tapasztalatok elemzése)	59
A hallás útján szerzett ismeretek és gondolkodás	62
(mások tapasztalatainak elemzése)	62
A megtapasztalt gondviselés	65
Egy gyakorlati lépés	69
A hit az engedelmesség által növekszik	70
A hitetlenek makacssága	70
Nos hát, mit akarnak a hitetlenek?	72
Javaslatok tétele és feltételek szabása	73

Ali Al-Tantawi: A hit bizonyítékai	77
Első tétel	78
Második tétel	78
Harmadik tétel	79
Negyedik tétel	81
Ötödik tétel	82
Hatodik tétel:	84
A szavak korlátoltsága	86
Hetedik tétel	87
Nyolcadik tétel	88

UTÓSZÓ	91
---------------	-----------

ELŐSZÓ

Ha fellángoltak a vágyak, elpusztították az értékeket és áthágták a határokat, akkor csak a hit a megmentő a vágyak poklától, amely tönkre teszi az emberek életét és romlásba viszi azt. Ha sok lett az ellentétes elmélet és a helyes meglátás háttérbe szorult, mindenki a saját véleményére büszke és elsötétedtek az utak, akkor a hit a megmentő. Ha azért szövetkeznek, hogy meghamisítsák a tényeket, kioltásák a lelkesedést, felosszák az egységet és becsapják a népeket, akkor a hit a megmentő. Ha a háború ránk akar törni és az ágyúkat meg a harci repülőgépet ezért készítik, akkor is a hit a megmentő.

Az emberi lélek szereti a jót és minél többet akar szerezni belőle, ugyanakkor menekül a veszélyektől és igyekszik elkerülni azokat. És nincs jobb, mint a Paradicsom, amit az Isten készített imádóinak, hiszen a Paradicsomban többféle kegy várja a hívőket: olyan dolgok, amit szem még nem látott, fül még nem hallott és emberi ész még el nem képzelt.

„Egy lélek sem tudja, hogy milyen öröm rejtőzik fizetségképpen az (emberek) számára azért, amit cselekedtek.” (Korán 32:17)

És nincs veszélyesebb a Pokolnál, aminek a tüzelője az emberek és a kövek.

„És ők fölkiáltanak ott: „Urunk! Hagyd, hogy elmehessünk! Jóravalóan cselekszünk, nem úgy, ahogy cselekedtünk.” Vajon nem hagytuk-e titeket annyira ideig élni, hogy hallgathatott volna az intő szóra az, aki hallgatott?” (Korán 35:37)

Igen! Ha a jutalmazás és a büntetés valóságába vetett hit elmélyül az emberi lélekben, akkor igyekezni fog a jócselekedet elvégzésére az Isten elégedettségének elnyerése reményében és fékezni fogja magát a vágyak és a kények követésében, az Isten haragvásától félve. Ekkor csak a jó fog áradni a társadalomban, lepad a rossz és az emberiség megmenekül a beteg lelkek rosszától, az egyének és a csoportok életét pusztító cselekedetektől: de mindez a jutalomra és a büntetésbe vetett hit kialakulásától függ.

Ha elmélyül hit az emberi lélekben, akkor tudni fogja, hogy van teremtője, Aki mindenről tud, bölcs, az igazságra és a helyes útra vezet. Igazságos és senkivel sem igazságtalan; tudván tudja, mit rejt az

ember magában, és Tőle jött az igazság, amihez nem férközhet hamisság. Csak ekkor válnak világossá az egyenes út fényei, amelyek mentesek az emberi tudatlanság hatásaitól, az emberi szüklátókörűségtől, s az emberi gyengeségtől.

Isten akaratának elfogadása semmivel sem csökkenti az ember egyéni szabadságát. Ehelyett magas rangot, határtalan szabadságot nyújt neki. Gondolkodását megszabadítja a babonáktól, a helytelen, téves eszméktől és az Igazsággal ismerteti meg. Megtisztítja lelkét bűneitől, hibáitól és tisztasággal, jósággal tölti el. Megszabadítja a hiúságtól, kapzsiságtól, irigységtől, félelemtől, feszültségtől és bizonytalanságtól. Megszabadítja az embert a hamis istenektől, az alantas vágyaktól és az egyetlen igazi Istenség csodálatos horizontját tárja fel előtte. Isten törvényeinek betartása és Isten akarata előtt való meghajlás jelenti a biztos utat a harmóniához és a békéhez! Egyrészt elhozza a békét az ember számára saját magával és embertársaival szemben, másrészt az emberiség és Isten közötti harmóniát is létre hozza. Így jön létre a csodás harmónia az univerzum elemei között.

E könyv tartalma igen nagy lépést jelenthet annak az embernek a számára, aki az iszlám vallás felől érdeklődik. Olyan anyagot hordoz magában, amely az embert arra vezeti, hogy megismerje a teremtőjét, az Istenét. Azt az Istent megismerni, Aki mindent megteremtett, mindent megadott nekünk és mindazt biztosította a számunkra, ami az élethez szükséges.

Végül arra kérjük Allahot, hogy e munkát tetteink mérlegén számítsa a javunkra és jutalmazzon érte!

Ali Al-Tantawi

A hit ismerete

Utazásunk során egy kereszteződésben két út előtt találjuk magunkat: az egyik nehezen járható, hegyeken vezet át, míg a másik könnyebb, az alföld felé vezet.

Az első úton bonyodalmakkal találkozunk, tele van kötörmelékkal, tövissel és árkokkal. Meredek, igen nehéz rajta haladni. Egy - a kormány által kihelyezett - tábla jelzi: „Ez az út minden nehézsége ellenére bizonyosan az egyetlen, mely a nagyvároshoz és a célunkhoz vezet.”

A második út betonozott, gyümölcsfák és ligetek árnyékolják. Mindkét oldalon kávézók és szórakozóhelyek találhatóak, továbbá minden, ami után a szív vágyódik, kellemes a szemnek és a fülnek. Ugyanakkor a táblán a következő olvasható: „Ez az út veszedelmes, szakadékba torkollik, ahol az eltévedés és a biztos halál várja az utazót.”

Melyik utat válasszuk?

Kétségtelen, hogy a szív a könnyedség, az öröm és a szabadság felé vonzódik, nem pedig a bonyodalmak, a fájdalom vagy a korlátozások felé. Ez velünk született jellemző, Allah akarata szerint. Ha az ember szabad kezet adna lelkének, s hagyná, hogy az önmagát vezesse, a második utat választaná. Ha az értelem közbeszólna, s összevetné a rövid örömeket, melyeket hosszú fájdalom követ egy rövid út fáradalmaival, mely örökkévaló boldogságba vezet, akkor az első utat választaná.

Ez a Paradicsomba, illetve a Pokolba vezető út példája. A Pokolba vezető út mindent magában rejt, ami kellemes és örömet okoz. A lélek afelé hajlik, s a szenvedély csak tovább bátorítja. Tekintetét jogtalanul fordítja a szépség, a csábítás, a vágyak beteljesülése, az élvezet, a haszon, a hön vágyott szerencse és a kicsapongás felé. A lélek szereti a kicsapongást, a ledérséget, míg utálja a korlátozásokat.

A Paradicsomba vezető út fájdalmat, bonyodalmakat, megszorításokat és határokat hordoz. Ez ellentétes a lélek akaratával és távol tartja a szenvedélyektől. Ugyanakkor ezen ideiglenes bonyodalmak végkifejlete az örökkévaló boldogság a Végző Napot követően. A Pokol felé vezető úton haladó ember vágyainak gyümölcse a fájdalom, amely a Tűzben teljeseedik ki. Mint a tanuló, aki szenved a vizsga előtti éjszakán, mialatt otthagyja a szórakozást és könyveivel, jegyzeteivel körülveve elzárja magát, majd e fájdalom után megízleli a siker ízét. Illetve a beteg, aki elviseli diétájának kínjait, megfosztván magát a legfinomabb ételektől, hogy visszakapja az egészség örömét.

Allah e két utat helyezte elénk és ellátott mindenkit – tudóst és tudatlant, időset és fiatal – olyan képességgel, hogy felismerjük ezeket és hogy különbséget tudjunk tenni a jó és a rossz között. A lelkünk megnyugszik vagy viaskodik önmagával aszerint, hogy jót, avagy rosszat cselekedtünk. Ez a képesség az állatoknál is létezik: mikor egy darab húst adunk egy macskának, lassan és nyugodtan fogyasztja el azt előttünk. Ha viszont ellopja, akkor elmenekül vele, sietve eszi meg, s közben minket néz attól félvén, hogy elveszük tőle. Ez nem azt jelzi vajon, hogy megértette: az első falathoz joga volt, a második viszont jogtalanság és agresszió volt az ő részéről? Vajon nem ez a különbség az igaz és a hamis, a törvényes és a törvénytelen között?

Ha a kutya jót cselekszik, dörgölőzik a gazdájához, mintha jutalmat várna. Ha pedig rosszat cselekszik, menti a bőrét, mintha bocsánatot akarna kérni vagy előre látná a büntetést. Allah szavai így hangzanak:

„És nem vezettük-e őt a válaszótra?” (Korán 90:10)

Isten fedhetetlen életű férfiakat küldött, akik megmutatták a Paradicsomba vezető utat, s felszólították az embereket az út követésére. Ők voltak a próféták (béke legyen velük). Azok, akik másnak a követésére hívják az embereket, megszerítik a Pokolba vezető utat: ők a sátánok.

Allah a tudósokat a próféták örökösivé tette. Fatima, Mohamed Próféta (béke legyen vele) lánya, semmit sem örökölt apja vagyonából vagy ingatlanjai közül. A tudósok a dáwát (az iszlám ismertetését) örökölték a Próféától (béke legyen vele), s az, aki a Koránnak és a Szunnának megfelelően végzi azt, rászolgál ezen örökség dicsőségére.

Az iszlám ismertetése nehéz feladat, mert az emberi természet a szabadság és az élvezetek felé hajlik, míg a vallás az előbbit korlátozza, az utóbbit pedig visszatartja. Aki a züllésre, az engedetlenségre buzdít, az az emberi természettel megegyezőt hirdet, s olyan könnyű követni őt, mint ahogy a víz eltűnik a lefolyóban.

Ha felmegyünk egy hegy tetején álló víztoronyhoz, s csakánnyal lyukat ütünk rajta, akkor a víz erőfeszítés nélkül zúdul lefelé, amíg meg nem állapodik a völgy alján. De ha vissza akarjuk vezetni a víztoronyba, akkor szivattyúra és óriási erőfeszítésre van szükség.

A hegy tetején szilárdan álló sziklának csak egy kis megmozdításra és lejtőre van szüksége ahhoz, hogy lezuhanjon. Viszont ha eredeti helyére akarjuk visszahelyezni, fáradságosnak és bonyolultnak fogjuk találni.

Az ember példája

A rossz társ azt mondja: „Itt egy meztelenül táncoló nőt találsz.” Lelkünk afelé hajlik, szenvedélyünk az irányba taszít, ezer sátán vezet arra. Ha egy hitoktató le akar róla beszélni minket, nehéznek fogjuk találni a tanács követését és küzdenünk kell a lelkünk, a szeszélyeink és a szenvedélyeink ellen.

A rossz tanácsadó, a jó tanácsadóval ellentétben, nem fárad el, ereje nem fogyatkozik, ugyanis csak azt javasolja, amit a lélek kíván: leplezetlen intimitást, tiltott szenvedélyt, mindent, ami élvezet a szemnek és a fülnek, ízletes a szívnek és a testnek. Ami a jó tanácsadót illeti, ő csak korlátoz.

Ha egy lengén öltözött lányt látsz, s meg akarod szemlélni, azt mondja neked: „Süsd le a tekinteted és ne nézz rá!” A kereskedő könnyen tesz szert haszonra az uzsora által, erőfeszítés és fáradtság nélkül. A lélek efelé hajlik, míg a jó tanácsadó így szól: „Hagyd el az uzsrát, ne tarts rá igényt!” A könyvelő megfigyeli, hogyan tesz szert egy kollégája korrupcióval többhavi fizetésnek megfelelő összegre egy perc alatt, s elképzeli, hogy ez az összeg számára is nagy segítség lenne, s fedezné szükségleteit. A jó tanácsadó így szól: „Tartsd magad távolságtól, s ne élvezd azt!” S így folytatja: „Mondj le bizonyos jelenbeli vágyaidról, hogy elnyerd jövőbeli vágyaidat! Hagyd el amit látsz cserébe azért, amit most nem látsz! Küzdj a lelked, a szenvedélyed és a szíved hajlamai ellen!”

Mindez nehéz a lélekre nézve. Ne vitassuk most a „nehéz” jelző használatát, mivel Allah ugyanígy nevezte azt:

„Súlyos szó (kimondását) tesszük kötelességeddé.” (Korán 73:5)

Minden elmélyült elmélkedés nehéz a lélek számára. Nehéz a tanulóknak a televízióról és a szórakozásról való lemondása; nehéz a tudósoknak a szórakozásról való lemondása és idejének olvasással, mások tanításával való eltöltése; nehéz az ágy elhagyása az ima teljesítésének céljából az alvó számára; nehéz a család elhagyása a férfinak az Allah útján tett erőfeszítés érdekében és még sorolhatnánk.

E tényből kifolyólag találkozunk több romlottsággal, mint jámborsággal, valamint több tévelygésbe tartó élvhajhással, mint az egyenes úton haladó fohászokodóval. Ez az oka annak, hogy a többség bizonyíték nélküli vak követése az esetek nagy részében tévútra vezet.

*„És ha te azok nagyrészének engedelmeskedsz, akik a földön vannak, akkor tévútra visznek téged, Allah útjától (messze).”
(Korán 6:116)*

Ha nem a ritkaság lenne az érték és a kiválóság jellemzője, akkor a gyémánt nem lenne olyan ritka, a szén pedig olyan gyakori. A zsenik, a különleges képességű emberek, a hősök nem lennének kisebbségben.

A próféták és örököseik a jámbor emberek között azok, akik a Paradicsom útjára hívnak. A sátánok és az aljas emberek közül kikerülő segítők pedig a Pokol útjára hívnak. A bensőnkben mind az előbbiek, mind az utóbbiak képviselői megtalálhatók. Van egy rész, amely a prófétákkal van és van egy rész, ami a sátánokkal tart, s ez utóbbi a rosszra ösztökélő lélekben található.

Felvetődik a kérdés: Mit jelent a tudat és mit jelent a lélek?

Nem törekszem e szavak látható korlátjainak meghatározására, sem az azonosításukra. E dolgokat még tudatlanságunk sötétsége fedi, a tudomány nem tudta tisztázni körvonalait. Mindenki használja ezeket a kifejezéseket: „azt mondtam magamnak”, „a tudatom azt súgja.” Felmerül a kérdés, hogy kik is vagyunk? Mi a lelkünk és a tudatunk? Nem próbálok meg most válaszolni ezekre a kérdésekre, nem leplezem le az ismeretlent, de megemlítek egy ismert példát: Egy téli éjszakán az ágy melegségét és az álom édességét élvezvén meghalljuk az ébresztőóra hangját, amely az ima kezdetét jelzi. Egy belső hang megszólal: „Kelj fel imádkozni!” Ha fel akarunk kelni, egy másik hang azt mondja: „Aludj még egy kicsit!” Az első hang újból megszólal: „Az ima jobb, mint az álom.” A második válaszol: „Az álom édes, van még időd, maradj néhány percet.” A két hang nem hagyja abba a párbeszédet, az óra ketyegéséhez hasonlóan folytatódik: aludj, kelj fel, aludj, kelj fel stb. Az egyik hang a tudat, míg a másik a lélek.

Ez a példa ezernyi helyzetben, ezernyi változatban ismétlődik, minden alkalommal, mikor az egyén új helyzettel szembesül: tiltott öröm előtt találja magát, mely felé a lélek hívja, de a szívében a hit, mely a tudat felé irányítja, arra kéri, hogy akadályozza meg önmagát abban. A tudat elsodorja a tiltott örömet, ha a hit erős.

Ez nem jelenti azt, hogy a tudat mindig távol tartja a bajt, s hogy a muszlim ember sohasem közeledik a bűnökhöz. Az iszlám az el-

sődleges természet vallása, realista vallás. A valóság a következő: Allah teremtményei közül azok, akik kizárólagos engedelmességre és imádatra lettek teremtve, az angyalok. Mi nem angyalnak lettünk teremtve. A kizárólag engedetlenségre és gonoszságra teremtettek a sátánok. Mi nem sátánnak vagyunk teremtve. A tudattól megfosztott, de ösztönökkel ellátott, felelősséggel nem terhelt és az elszámolástól mentesülő teremtmények az állatok. Allah nem állatnak teremtett minket.

Akkor kik vagyunk mi? Ki az ember?

Az ember különleges teremtmény, angyali, sátáni és állati természetből tevődik össze. Ha az ember az istenimádatnak adja át magát, ha a szíve tiszta Allahhoz fohászkodván és megízleli a hit ízét az irányában tanúsított kegyelmek számba vétele során, akkor az angyali természetnek adja át magát. Az angyalokhoz válik hasonlatossá, akik nem engedetlenek Allahhal szemben abban, ami elrendeltetett nekik és elvégzik az előírt feladatokat.

Ha az ember megtagadja a Teremtőjét, gonosszá válik vagy imádatával más irányába (is) fordul és a társítás bűnébe esik, akkor a sátáni természet az, amelynek aláveti magát.

Amikor elragadja a harag, s az idegesség állandósul, forrong a vére, izmai görcsösen megfeszülnek, egyetlen vágya a rivális legyőzése, beleharapni, belemélyeszteni a körmeit, nyakát szorítva fojtogatni vagy felbuktatni, akkor a vadállati magatartás ragadja el. És semmi sem különbözteti meg ekkor egy tigristől vagy egy leopárdtól. Mikor az éhség és a szomjúság kínozza, minden reménye egy falat kenyérben testesül meg, hogy megtöltse a gyomrát, s egy pohár vízben, hogy csillapítsa vele a szomját. Esetleg a nemi vágy eluralkodása miatt a vére forrong, idegei égnek, feje vágyak képzeteivel telített. Ekkor szintén a vadállati természet ragadja el. Egy tüzelő kancához, szamárhoz hasonlatos ekkor.

Ez az ember valódi természete: mind a rosszra, mind a jóra való fogékonyság benne van. Allah megadta neki mindkét lehetőséget, valamint a tudatot, amellyel képes különbséget tenni a kettő között, továbbá az akaratot, mely képessé teszi arra, hogy a két lehetőség közül az egyiket válassza és rögzítse magában. Ha jól hasznosítja a tudatát a megkülönböztetésben, s akaratát a választásban és növeli fogékonyságát a jóra ameddig az tulajdonságává nem válik, s akként

cselekszik, akkor az Utolsó Napon az üdvözültek közé fog tartozni. Ellenkező esetben a meggyötörtek között lesz.

Igaz, hogy a lélek a szabadság felé törekszik, s hogy a vallás korlátozás a számára. Ha engednénk a léleknek elkövetni minden aljas-ságot a velünk született szabadságigény céljából, akkor a társadalom elmebetegek menhelye lenne, mert abszolút szabadságuk csak az elmebetegeknek van. A bolond azt csinálja, ami az eszébe jut: meztelesen sétálgat az utcán, felmászik a buszvezető hátára, s ha tetszik neki egy lány, kizárólag vágyai kielégítése végett kéri meg a kezét, nem pedig az iszlám törvénykezés betartása végett. Egyedül a bolondnak van abszolút szabadsága, míg a felelősségteljes embert visszatartja a tudata.

Mit jelent a tudat?

Korlátozást, más szóval láncot. Az aql (tudat) arab szó ugyanolyan eredetű. Mint az al-iqál, mely a kötelet jelenti, amellyel megkötik a tevét. Továbbá az al-hikma (bölcesség) szó is közel azonos érületű, a hakamatu ad-dábaából származik, mely láncot jelent. A civilizáció egy lánc (vagy korlátozás), nem enged úgy cselekedni, ahogy szeretnénk, előírja az emberek jogainak tiszteletben tartását és a társadalmi szokásokat, előírásokat. Lényegében tehát egy lánc, mely addig korlátozza a szabadságunkat, ahonnan embertársainké kezdődik.

A bűnök gyönyörűségesek, mert a lélek természetével megegyeznek. Ráérezünk mások szidalmazásának, rágalmazásának ízére és részt veszünk abban, mert azt az érzést keltik bennünk, hogy mi jobbak vagyunk azoknál, akikről pletykálunk. A lopás szintúgy csábító lehet, mert erőfeszítés és fáradtság nélkül javak birtoklásával kecsegtet. A házasságtörés gyönyörűséges, mert a szenvedély a lélek vágyainak megelégedését eredményezi. A puskázás a vizsgán erőfeszítés nélküli sikerhez vezet. Menekülés a feladatok elől, bármi legyen is az, vonzónak tűnik a lélek szemében, mert pihenést és lustálkodást biztosít a számára.

Amikor az ember használja az eszét rájön, hogy ez az ideiglenes szabadság nem egyenértékű egy hosszú büntetéssel a Pokolban, továbbá a tiltások élvezete nem egyenértékű a büntetés szenvedésével, mely azt követi.

Ki fogadná el a következő szerződést?

Egy évig mindent megadnának neki. Pénzt, amennyit akar, kedve szerinti kastélyban lakhatna bármely országban, azokat a nőket vehetné nőül, akiket akar, kettőt, hármat, négyet, fenntartván a lehetőséget, hogy este elválik tőlük, majd másnap újrահázasodik; semmit nem tagadnának meg tőle ez alatt az egy év alatt. De az elkövetkezendő évben felakasztanánk őt. Nem mondaná-e vajon ez az ember, hogy legyen átkozott és elvetett minden öröm, melyet halál követ! Nem gondolna-e bele az akasztás pillanatában és nem vetné-e latba, hogy az örömökből nem marad neki semmi?

Az akasztás fájdalma csak néhány percig tart, míg Végső Napon kiszabott büntetés nagyon sokáig.

Mindegyikünk követ el bűnöket az élete során és megtalálja abban az örömet. Kisebb azonban az ágy élvezetének öröme, mint felkelni a hajnali imára, hiszen húsz év elteltével mi marad a lustálkodás öröméből?

Mindegyikünk szembeszáll a lelkével, mikor elvégez egy feladatot vagy mikor elviseli az éhséget és a szomjúságot a Ramadán böjtölése alatt. De mi marad egy húsz évvel ezelőtt böjtölt Ramadán éhségének fájdalomából? Semmi.

A bűnök örömei elmúlnak, csak a büntetés marad. Az engedelmeség miatti fájdalom szintén elmúlik, megmarad viszont az értük járó jutalom.

A halál pillanatában mi marad az örömökből, amelyeket megízleltünk és a fájdalomakból, amelyeket elviseltünk?

Valójában minden hívő meg akarja bánni a bűneit és vissza akar térni Allahhoz, de elveti a gondolatot és elnapolja azt. Jómagam azt mondtam: „Majd amikor teljesítem a zarándoklatot, megbánom a bűneim és visszatérek Allahhoz.” Miután teljesítettem a zarándoklatot, a bűneimet nem bántam meg. Majd azt mondtam: „Ha negyven éves leszek, megbánom a bűneimet és visszatérek Allahhoz.” Negyvenedik életévemet betöltvén bűneimet még mindig nem bántam meg, de hatvanas éveimet túllépvén sem. Megöregedtem anélkül, hogy megbántam volna bűneimet. Ez nem azt jelenti, hogy tiltott és aljas dolgokat követtem el, mert Allah kegyelmének köszönhetően nem így történt. Ez azt jelenti, hogy az ember kívánja a megtisztulást, de elnapolja azt és arra gondol, hogy az élet hosszú. De hirtelen közbelép a halál. Jómagam két ízben érezhettem a halál ízét. Megismertem annak érzését. Aggódtam minden pillanatban, mely az istenimádaton kívül telt el. Allah segítségével életben

maradtam, de az érzés több hónapig bennem maradt. Úgy élttem, mint a legjobb hívők. Aztán újra elmerültem az élet szenvedéseiben, vesződéseiben. És elfelejtettem, elfelejtettem a halált.

Mindannyian elfelejtjük a halált. Nap mint nap látunk halottakat, mégis úgy gondoljuk, hogy mi nem halunk meg. A halotti ima közben az evilági életre gondolunk, mindegyikünk úgy tartja, hogy a halál mindenki számára előíratott, kivéve saját magát. Az ember ugyanakkor tudja, hogy az élet el fogja hagyni őt és ő is elhagyja azt.

Az ember él, de meg fog halni. Éljen hatvan, hetven, akár száz évig is, nem jön talán el a halála? Vajon nem tudunk emberekről, akik száz évig éltek, majd meghaltak? Noé kilencszázötven esztendő-töltött az emberek buzdításával, hívásával. Hol van most Noé? Az evilági élet a lakhelye? Elkerülte a halált? Ha a halál elkerülhetetlen, akkor miért ne lenne szükséges gondolni rá és felkészülni az eljövetelére?

Vajon az utazó, ha nincs pontosítva az indulás időpontja, nem készül-e az utazásra, hogy a hívásra rögtön indulhasson? Megfigyeltem (múlt nyáron, amikor Ammanban voltam) a jordán tanítókat, akik munkaszerződést kötöttek Szaúd-Arábiával. Tájékoztatták őket, hogy repülővel fognak utazni, s hogy készüljenek erre. Voltak közöttük, akik megcsináltatták útlevelüket, elővették bőröndjüket, elkészöntek a hozzátartozóiktól és előkészítették az utazóruhájukat. Bármely pillanatban készen álltak az indulásra. Egyesek közöttük hanyagok voltak és elnapolták a tennivalókat egészen az indulás időpontjáig, amikor pedig így szóltak: „Adjanak még egy kis időt, hogy bevásárolhassak, elköszönjek a vidéken élő családtagjaimtól, s hogy megkapjam az útlevelém!” De a munkaadók nem adtak nekik semmiféle haladékot, s a csoport elment nélkűlük. Ugyanígy a halál angyala sem hagyja el az embert. Minden ellenkezés ellenére erővel elragadja, nem ad neki egy órát, egy percet, de még egy pillanatot sem. Az angyalnak nincs se joga, se képessége, hogy haladékot adjon az embernek. Egyikünk sem tudja, mikor jön érte a halál angyala.

Mi a halál? Mi a valódi természete?

Az ember élete különböző lépésekből áll:

- embrionális állapot,
- evilági élet,
- az evilági és a jövőbeli élet közötti köztes világ (barzakh), amely a halál pillanatától az összegyűjtés napjáig tart,
- az örökkévalóság: az Utolsó Naptól kezdődő valódi élet.

Az evilág tágassága az anya méhének szűkösségéhez viszonyítva olyan, mint a köztes világ tágassága az evilág szűkösségéhez képest. Ugyanilyen a Túlvilág terjedelme a köztes világhoz képest. Az embrió azt gondolja, hogy élete az anyja méhére korlátozódik. Ha rendelkezne tudattal, gondolkodna, és tudna válaszolni a feltett kérdésekre, akkor azt mondaná, hogy ha elhagyná az édesanyjának a méhét, az számára a halált jelentené. Ha az anya méhében ikrek vannak, s az egyik a másik előtt jön a világra, s a másik, aki látja testvérét, amint az elhagyja a méhet, azt gondolná, hogy testvére meghalt, s mélyen elföldelték. Ha a magzat látná a méhlepényt – mely őt fedte – a kukába dobva, azt gondolná, hogy a testvéréről van szó és sírna, mint az anya, aki látja a fia testét, melyet annyira védett a portól, elföldelve. Nem tudja, hogy ez a test hasonló a méhlepényhez, amely olyan, mint egy piszkossá vált, majd lecserélt ing, egy használt és feleslegessé vált ruhadarab.

A halál tehát egy „új születés”, lépés egy, az eviláginál hosszabb és barátságosabb állapot felé. Ez az élet nem más, mint egy út, ahol egy távoli országba tartó utazóhoz vagyunk hasonlatosak. Jól választá a hajón, megtartja a nyugalmát és gondoskodik magáról. De vajon elkölti-e az összes pénzt az ágynemű kicserélésére és a falak karbantartására, hogy egyetlen garas nélkül érkezzen a céljához? Vagy inkább azt mondja: „Maradok egy hetet ebben a szobában, kevessebbel is megelégszem és beosztom a pénzem, hogy be tudjam rendezni a házam a távoli országban, hiszen ott lesz az én otthonom.”

Tudják-e mit jelképez az evilági élet az azon túlihoz viszonyítva? Képzelnék el, hogy egy, az óceán közepén lévő szigeten élő emberek megtudnák, hogy hatalmas természeti katasztrófa van készülődésben. A közelgő katasztrófa hírére hallva jó és igazságos emberek felajánlják a lakosoknak, hogy lakást biztosítanak számunkra a választásuk szerinti országban. A kérésük csak annyi, hogy a lakosok minél előbb írják össze ingóságukat, hogy el lehessen szállítani azokat a kívánt helyre.

Egyesek azonnal készen álltak a kitelepülésre és a lehető leghamarabb leadták a leltárjukat, s útnak indultak. Mások hanyagok voltak és halogatták a tennivalókat. Voltak közöttük olyanok is, akik kijelentették, hogy ez az információ téves, hiszen az ő szigetükön kívül nincs más hely a világon, s ez semmilyen körülmények között sem fog megsemmisülni. Utóbbiak elfelejtették, hogy a közelgő természeti csapás következtében a sziget hamarosan eltűnik a föld színéről.

Ez az evilági élet példázata

Az emberek első csoportja a hívőket példázza, akik gondolkoznak az evilági életen túl is és felkészülnek az Allahhal való találkozásra bűnbánat és folytonos engedelmesség által. A második csoport a hanyag és bűnös hívők példázata. Az utolsó csoport a materialistákat szimbolizálja, akik azt állítják, hogy „életünk kizárólagosan az evilági életből áll, nincs következő élet, a halál csupán egy hosszú álom, egy folytonos pihenés és a biztos eltűnés”.

E példázatok nem azt jelentik, hogy az iszlám egész életre szóló lemondásra kérné a hívőket vagy arra, hogy mecsetekben lakjanak, s hogy ne jöjjenek ki onnét vagy arra, hogy barlangokba meneküljenek, s ott töltsék az egész életet. Nem, ellenkezőleg. Az iszlám arra szólítja fel a hívőket, hogy legyenek akár a társadalom vezetői, a leggazdagabbak és a legjobb tudósok minden tudományágban. Az iszlám minden muszlimot felszólít teste jogainak tiszteletben tartására testedzéssel és helyes táplálkozással; lelki jogainak biztosítására megengedett szórakozással és megengedett örömmel; a nők jogainak védelmére a jó társaság által; a gyermekek jogainak megadására az oktatással és a szeretet általi irányítással. Az iszlám felszólít Allah jogainak tiszteletben tartására az Ő egyedüliségébe vetett hit és az engedelmesség által.

A muszlim javakat gyűjt, de megengedett módon teszi azt, s profitál is ezekből a megengedett javakból. Amennyiben hite az Egyedülvalóban teljesen tiszta, s mentes marad a látható és a rejtett társítástól, a legjobb módon él. Iszlámjának valódinak kell maradnia, kerülvén a tilalmast és végrehajtva a feladatokat. A pénznek a kezében, s nem pedig a szívében kell lennie. A muszlim nem saját magára, hanem Megmentőjére támaszkodik. Allah megelégedettségének elérésére törekszik, s élete céljául ezt tűzi ki.

Abdulmajid Al-Zindani

A hit felé

Az Allahban való hit fontossága

Ki hozott téged a világra?

Ti józan eszű emberek! Mi a véleményetek arról az emberről, aki egy ismeretlen helyre vitetett anélkül, hogy ő akarta volna így. Majd az, aki őt odavitte, küldötteket küldött hozzá, hogy megmutassák neki a helyes utat, de ő visszautasította a segítséget. Bárhogy is próbáltak közeledni felé a küldöttek, durván elzavarta őket.

A józan eszű ember azt mondaná: Az első kötelessége ennek az embereknek, hogy próbálja megtudni, hogy ki vitte őt az adott helyre, és vajon miért. Ha pedig olyan emberekkel találkozik, akik tudják a választ ezekre a kérdésekre és meg akarják mutatni neki a helyes utat, akkor kövesse őket, amennyiben meggyőződött róla, hogy az igazat mondják. De az az ember, akit nem is érdekel, hogy miért vitetett az ismeretlen helyre, s az sem, hogy ki vitte őt oda és még a küldöttek segítségét is visszautasítja, az bizonyára nem él az eszével.

„És a jelei közé tartozik az, hogy porból teremtett benneteket. Aztán íme, emberek lettetek, akik szétszóródtak (a földön).” (Korán 30:20)

Mennyire nagy a különbség a „por világa” és az élő világ között. A por halott, nem hall, nem lát, nem ért (semmit), nem mozog, nem nő, nem szaporodik, semmiféle olyan tulajdonsága nincs, amely életre utalna. Ellenben az élő világ él, mozog, növekszik, szaporodik, megtölti a földet léttel és mozgással.

Bárcsak a józan eszű ember elgondolkozna azon, hogyan került ő a por holt világból az élő világba! A porszem hogyan vált spermacseppé, a spermacsepp vérröggé, a vérrög csonttá, a csont pedig hogyan ruházódott fel hússal. Végül magzatként lelket kapott és ép, egészséges gyermekként jött a világra.

Ha elgondolkozna ezen az ember, akkor rájönne arra, hogy neki mindebbe nem volt semmi beleszólása. Rájönne, hogy az első kötelessége megismerni azt, aki mindezt véghezvitte, akinek a kezében van a létezése, a növekedése, a fejlődése, az élete.

Ó, ember! Mi az, ami elfordítja a figyelmed az Uradtól, Aki megteremtetett és alakított? Vagy azt hiszed, hogy a semmiből jöttél? Azt hiszed, hogy a semmi – amely nem is létezik – teremtetett meg? Nem tudtad, hogy a semmi nem tud teremteni? És bizony nem is te voltál

az, aki bármit is megteremtett volna önmagából. Tehát lennie kell egy Teremtőnek! Ismerned kell azt, Akinek a kezében van az életed - hiszen te addig élsz e földön, ameddig Ő akarja -, s ez az első kötelességed.

Kié vagyunk?

Kié a kéz, amivel dolgozol, a láb, amivel jársz, a nyelv, amivel beszélsz, az ész, amivel gondolkodsz, és minden, ami a testeden (testeden) van, és te használod? Mindez kié? Kié az életed? Kié vagy te és kié vagyunk mi mindannyian?

Te választottad, hogy e világra gyere? Te választottad a szüleidet? Te választottad az országodat? Te választottad azt a kort, amelyben születted? Te választottad a külső megjelenésed vagy a (külső és belső) tulajdonságaidat? Te választottad a fizikai és szellemi képességeidet? Te választottad, hogy férfi avagy nő légy? Te választottad hogy idős korodban megint gyenge légy, akár gyermekként? Te választottad, hogy megbetegedj? Te választottad, hogy az evilági életed véges legyen és, hogy meghalj?

„Allah az, Aki a gyengeség (állapotából) teremtett meg titeket. Majd a gyengeség után erőt adott. Aztán - az erő után - gyengeséget és ősz haját adott. Azt teremt, amit akar. És Ő az, Aki (mindent) tud és (mindenre) képes.” (Korán 30:54)

Ezek a dolgok a legfontosabbak az életedben és te semmit sem tudsz tenni ellenük. A gyermekeid, a rokonaid, a néped érdekében sem tudsz ezekben beleavatkozni. Sőt, ha az egész emberiség összefogna, akkor sem tudna változtatni ezeken a dolgokon.

Tehát mi mindannyian szolgálak vagyunk, a Teremtő szolgálói. Ő hozta a teremtményeit e világra és Ő viszi el azokat belőle; és minden teremtményének más és más tulajdonságokat adott.

Gondolkozz csak el a saját testedről! Teremtettél-e belőle húst vagy csontot, vagy vért, vagy akár csak egy szőrszálat is? Vagy talán más ember testéből teremtettél valamit? Vagy ők belőled?

„Bizony, akikhez Allah helyett fohászkodtok, azok éppenúgy szolgák, mint ti.” (Korán 7:194)

Mi a véleményed arról az emberről, akire egy érzékeny, igen bonyolult és értékes szerkezetet bízunk megőrzésre, amit nem ismer és ő a tulajdonos beleegyezése nélkül összevissza állítgatja a kapcsolókat, tekergeti a gombokat azon? Ugye te is felelőtlennek, ostobának találd ezt a viselkedést?! Most pedig kérdezd meg magadtól, hogy te nem teszed-e ugyanezt!

Ha a józanészű ember elgondolkodna saját magán rájönne, hogy semmi sem az övé a testéből. Rájönne, hogy semmit sem szabad tennie anélkül, hogy arra engedélyt kapna a „tulajdonosától”.

Hiszen, ha egy ismeretlen szerkezet helyes üzemeltetését szeretné megtudni valaki, megkérdezi annak készítőjét, feltalálóját, elolvassa a használati utasítást, nehogy tudatlansága folytán kárt tegyen benne. Ugyanígy az embernek önmagával szemben is felelősségteljesen kell viselkednie és követnie kell a Teremtője utasításait, az általa kijelölt utat. Ki tudhatná jobban, hogy mi a legjobb az ember számára, ha nem az, Aki megteremtette?

„Bizony Őt illeti meg a teremtés és a parancs. Áldassék Allah, a teremtmények Ura!” (Korán 7:54)

Ezért az ember első kötelessége, hogy megismerje Urát és az Ő küldötteit, akikkel elküldte a Teremtő az üzenetét és a parancsait.

Miért lettünk teremtve?

Ha megkérdezzük a világ összes orvosát, hogy a szem valami bölcs célból teremtett-e vagy sem, akkor azt a választ kapjuk, hogy természetesen nagyon bölcs célból teremtett. Aki pedig nemmel felelne, vajon kiszedné a szemét, hogy igazát bizonyítsa? Ha megkérdeznénk őket, hogy a száj, a fogak, a fülek, az orr, a kezek, a lábak, a szív, a tüdő, bármely ér vagy sejt, ami az emberben van, valamiféle feladatra teremtett-e, akkor azt mondanák, hogy persze, bár egyes részleteket még nem ismerünk pontosan, s ehhez még évek kellene. Ha arról érdeklődünk, hogy egyetlen testrészt, szervet fontos-e, játszik-e szerepet az egész test működésében, akkor szintén igennel fognak válaszolni. Például: a száj az egész testért eszik, a tüdő az egész testnek viszi a levegőt, a szív az egész testnek pumpálja a vért stb. Tehát egy-egy rész azért teremtett, hogy az egész testet szolgálja.

Ha pedig minden rész meghatározott feladatra teremtetett, akkor az egész test is bizonyos feladatra teremtetett.

Tudod-e, hogy miért lettél teremtve? Tudod-e, hogy miért lettek teremtve az emberek? Ha nem tudod, akkor kevesebbre becsülöd magad a papírnál, ami előtted van. Hiszen a papír azért van, hogy írjanak rá, de a te teremtésednek – szerinted – semmi célja sincs?

Gondolkozz hát! Élsz, miközben nem tudod, hogy miért lettél megteremtve? Aki nem tudja, hogy miért vannak a dolgok, az tudatlannak számít. Aki nem tudja, hogy miért van a szeme, a szája, a keze vagy a lába az még tudatlanabbnak számít, mint az előző. De az a legtudatlanabb, aki nem tudja, hogy miért van ő maga, nem tudja, hogy miért van az élete, s úgy fejeződik be az élete, hogy nem is tudja miért élt.

Az az ember, aki nem tudja, hogy miért él, jobban értékeli a kis dolgokat, mint az életet, mert a kis dolgoknak legalább tudja a feladatát:

„Akik hisznek és jótetteket cselekszenek, azokat Allah kertekbe bocsátja majd be, amelyek alatt patakok folynak. Akik azonban hitetlenek, azok átadják magukat (az evilág) élvezetének és (csak) esznek, amiképpen esznek a barmok. A (Pokol) tüze lesz az ő lakhelyük.” (Korán 47:12)

Úgy élnek, ahogyan a költő, Elia Abu Madi mondja:

„Jöttem. Nem tudom honnan,
de jöttem.
Láttam magam előtt egy utat, így hát azon mentem.
Tovább fogok menni, akár akarom akár nem.
Hogy jöttem?
Hogy láttam az utat?
Nem tudom.
És miért nem tudom? Azt sem tudom.”

Vannak olyan emberek akik nem is tudják, hogy miért vannak. Mi muszlimok – hála Istennek – tudjuk. Ők azért nem tudják, mert nem ismerik az Urukát, a Teremtőjüket, Aki megadhatná nekik a választ. Az ember önmagától nem fogja tudni a feladatát, csak ha az Ura megmondja neki azt. Mindezért kötelessége az embernek, hogy megismerje az Urát – Allahot – és az Ő küldötteit.

Tévelygők vagyunk-e?

Ha megvizsgáljuk az emberek életét, akkor rádöbbenünk, hogy a többség bizony téves úton jár. A tévelygőkre jellemző, hogy sokféle, különböző úton járnak és bizonytalanok az érzéseikben. Sajnos az emberek többségének ilyen az élete.

Állandó vitában, viszályban élnek a különböző csoportok, pártok, államok. Egy párton vagy csoporton belül is veszekszenek. Miért van ez a sok veszekedés? Mi az oka? Miért van ez a tévelygés?

Mindez azért van, mert az emberek elvei, nézetei illetve véleményei nem egyeznek meg. Ha jól belegondolunk, akkor ezt a következő okokra tudjuk visszavezetni:

- a tudás, a műveltségi szint különbözősége,
- az erkölcsi érzület szintjének különbözősége,
- az értelmi illetve felfogási szint különbözősége,
- a tapasztalati szint különbözősége,
- az érdekek különbözősége az emberek között.

Ha pedig minden embernek megvan a saját tudása, erkölcsi érzülete, felfogása, tapasztalata és érdeke, akkor soha nem lehet őket összhangba hozni. Össze lehetne egyeztetni őket a véleményükben, ha azonossá tennénk a tudásukat, az erkölcsi érzületüket, a felfogásukat, az eszüket, a tapasztalatukat és az érzelmeiket. Ez is lehetetlen! Tehát lehetetlen ezek alapján összehozni az embereket. Allah azt mondja a Koránban:

„Ha a te Urad úgy akarta volna, akkor egyetlen közösséget rendelt volna el. Ám ők még mindig egyenetlenkednek, kivéve azokat, akiken a te Urad megkönyörült.” (11:118-119)

Akkor mi a megoldás?

Az egyetlen megoldás az, hogy tudják meg az emberek, hogy van egy Teremtőjük, Aki mindent tud. Övé a legtökéletesebb erkölcsi érzület, Övé a legnagyobb tulajdonságok, Övé a legjobb nevek, Ő az, Aki mindenről mindent tud, soha sincs olyan dolog, amiről ne szerezne tudomást. Ő az irgalmas Úr, az Egyedüli, Aki méltó az imádatra:

„Ha hálátlanok vagytok, Allah nem szorul rátok. És Ő nem leli tetszését szolgálai hálátlanságában. És ha hálásak vagytok, abban tetszését leli a ti javatokra. És senki sem cipeli egy másíknak a terhét. Aztán Uratokhoz lesz visszatéresetek. És Ő közölni fogja veletek, hogy mit tettetek. Bizony, neki tudomása van szívetek legtitkosabb gondolatairól (is).” (Korán 39:7)

Ha az emberek az Ő tetszését keresik, az Ő útját követik, akkor megszűnik közöttük a vita és egységes elvek szerint fognak élni, hiszen az Uruk parancsai szerint élnek:

„Ám ők még mindig egyenetlenkednek, kivéve azokat, akiken a te Urad megkönyörült.” (Korán 11:118-119)

„És csupán azért küldtük le hozzád az Írást, hogy megmagyarázd nekik azt, amiben egyenetlenség támadt közöttük, és útmutatás gyanánt a hívő népnek.” (Korán 16:64)

De az emberek között csak akkor szűnnek meg az ilyen viták, ha az Urukat megismerik. Ezért is az első kötelessége az embernek, hogy megismerje az Urát.

Vajon mi az, ami a félelmet kelti az emberekben, hogy mi fog történni holnap vagy a halál után? És vajon miért van az, hogy a hitetlenek állandóan aggódnak? Ha elgondolkodunk ezen, akkor rájövünk, hogy mindez azért van, mert cél nélkül élnek e világon, s nem is ismerik az élet igazi jelentését. Nem tudják, hogy ki hozta őket e világra. Nem ismerik azt az utat, amelyet az Uruk szeret, s azt sem tudják, hogy mi vár rájuk a haláluk után? Össze-vissza élnek a világban, aggódnak állandóan. Az emberek nem fognak nyugodtan élni, csak ha megismerik az Urukat és hisznek is benne. Láthatjuk, hogy ez a rengeteg vita az emberek tudatlansága miatt van, azért, mert nem ismerik az Urukat, s így nem ismerik a helyes utat sem. Azt mondta a magasztos Allah:

„Te nyugtot lett lélek! Térj vissza Uradhoz elégedetten, szívesen látva, lépj hát szolgálím közé, és lépj a Paradicsomba!” (Korán 16:64)

Ezért az ember első kötelessége, hogy megismerje Urát, Teremtőjét.

Az, hogy az ember nem ismeri Teremtőjét és nem is tudja annak a bölcsességét, hogy miért lett teremtve, az emberek közötti küzdelemhez vezet.

Az Isten álmokkal teremtette meg az embert. Ezért, ha a Föld felét odaadnánk valakinek, akkor az azt mondaná: De jó lenne, ha az enyém lenne a másik fele is.

Mi az eredménye az efféle elégedetlenségnek? A tusakodás, törtetés, „birkózás”. Nincs menekvés ezelől, mert egy hitetlennek, aki nem hisz Istenben, más célja nincs e földön kívül. Az egész föld sem elég egy ember kielégítésére. Hát még amikor több millióan vannak, akik ugyanazt akarják! Hát ezért folyik a verseny. A földi javakért, amelyek előbb-utóbb el fognak pusztulni. Ezért van vita a testvérek között, a népek között és az országok között is.

Sajnos ez a valóság! Aki jelenleg nem vesz részt a versenyben, az éppen készül rá. Nincs menekvés előre a hitetlenség árnyékában. Ha egy hitetlen embernek eszébe jut a halál, túl rövidnek érzi az életet és örült módjára nekiindul, hogy többet szerezzen a földi javakból, még mielőtt meghalna. Ehhez bármiféle eszközt – akár pusztítót is – képes felhasználni.

Hogy lehet mindentől megmenekülni?

A hit által. A hívő tudja, hogy a túlvilágon minden meglesz a Paradicsomban, amire csak vágyik, és ott teljes mértékben elégedett és boldog lesz. Azt mondja erről Allah – magasztaltassék:

„(Ti), akik hittetek a jeleinkben és alávetettétek magatokat (Nekem), Lépjetek be a Paradicsomba! A feleségeitekkel együtt örvendezni fogtok. Aranytálakat és serlegeket hordoznak körbe közöttük és az lesz bennük, amire a lélek áhítozik, és ami gyönyörűség a szemnek. És örökké ott lakoztok.” (Korán 43:69-71)

A hívő tudja, hogy ezt a paradicsomi jutalmat nem kaphatja meg – ahogyan a Pokol béli kínoztól sem menekülhet – anélkül, hogy átmenne azon a vizsgán, amit Allah szabott neki e földi életben. Azt is tudja, hogy a vizsgán csak úgy mehet át, ha a Teremtője parancsait követi és mindattól távol tartja magát, amit Ő megtiltott. Az Urunk nem azt várja tőlünk, hogy mondjunk le az evilági javakról. Azt parancsolta meg, hogy a megengedett úton tegyünk szert arra, amit szeretnénk. Becsapás, kihasználás, rászedés, félrevezetés nélkül, s így mindenki megkapja azt, ami elég neki és azoknak is, akiket ő lát el. A hívő ember segít azoknak, akik nem bírnak dolgozni és javakat szerezni. Teljes odaadással dolgozik, becsületes és segítőkész. A hívő ember egy olyan társadalomban él, amelyben szeretet van ellenségeskedés helyett, segítőkészség az önzőség és a gyűlölet helyett, becsület és

jóság a rosszaság és a gonoszság helyett, segítségnyújtás a kihasználás helyett, igazságosság a kegyetlenség helyett, szerénység az önteltség helyett, elégedettség és boldogság az aggodalom, szorongás és a szomorúság helyett.

Ilyenek voltak a muszlimok, amikor hitükben erősek voltak. Azonban egyre csak fogyatkoztak ezek a jó tulajdonságok, míg csaknem teljesen eltűntek a muszlim társadalomból. Ismét visszatérnek ezek az erkölcsök, amennyiben megerősödik a hit az emberekben. Ehhez feltétlenül szükséges, hogy az emberek higgyenek Allahban és a küldöttében. Így vége lesz a vitáknak közöttük és visszatér a valódi muszlim élet. Ezért is a legfontosabb kötelessége az embernek, hogy megismerje Urát, a Magasztos Allahot.

Mit várunk az utunk végén?

Te és az összes ember el fogtok menni e világból 100 éven belül (ha az Isten is úgy akarja), utána pedig a halottak közé fogtok tartozni. Allah azt mondja:

„Bárhol is legyetek utolér titeket a halál, még akkor is, ha magasba nyúló tornyokban lennétek!” (Korán 4:78)

Tehát te a halál fiai közé tartozol és csak a papírodat várod, hogy kimenj a földi életből. Most mindannyian olyanok vagyunk, mint aki a vesztőhelyen áll és várja a sorát, amely elől nincs menekvés. Ugyanis lehet, hogy reggel az élők között vagy, este pedig a halottak között leszel, vagy este még élsz, de reggelre életed eltávozik. Azt mondja Allah:

„És a haláltusa elhozza az Igazságot: Ez az, amit el akartál kerülni.” (Korán 50:19)

Ezek múltó napok és minden nap, ami eltelik, a halálhoz visz közelebb.

„Mondd: A halál, ami elől menekültök, utolér benneteket. Aztán Ahhoz küldettek majd vissza, Aki a rejtett és a látható dolgok tudója. És közli veletek, hogy mit tettetek.” (Korán 62:8)

El fogsz távozni akár akarod akár nem. El fognak távozni a királyok, a nagy emberek, a gazdagok is – akárcsak az előző korok nagyjai – ugyanúgy, mint a kisemberek, a szegények, a gyengék és az összes létező ember. Ugyanis az ember nem egyéb, mint szolga. Annak a szolgálója, Aki életre kelti vagy a halálba küldi beleegyezése nélkül. Magad után fogod hagyni a vagyonedat, az állásodat, a családot, a szeretteidet, a tudásodat, a munkádat, a tapasztalataidat, az egészségedet, a szépségedet és a tested visszatér oda, ahonnan származik. Eljön az az idő, amikor leválik a hús a csontokról és a szerveid elbomlanak. Ebből a testből csak egy kevés csont marad a por alatt. Tehát ugyanaz lesz a sorsod, mint az előtted élt embereké. Éppen ezért próbáltál-e már valaha érdeklődni a jövőd felől? Hogy mi lesz veled a halálad után és a túlvilágon?

Te és mindenki, aki a földön van, nagy erőt fejtetek ki azért, hogy bebiztosítsátok a (földi) jövőtöket, amely néhány évtizedben számolható. De mit csináltál az állandó és örökkévaló jövődért? Van-e élet az élet után? Össze van-e kötve ez az élet a másikkal? Mi a helyes út? És mi az, ami megerősíti nekünk ezeket?

Az, Aki megteremtett minket porból, meg tud teremteni minket újra, ha ismét porrá leszünk. A Teremtő nagy bölcsessége rejlik a teremtésünk mögött, akárcsak a halálunk mögött, amely majd akkor mutatkozik meg számunkra, amikor már a következő életet éljük. Az, Aki megteremtette az embert spermacseppből, nem fogja hagyni feleslegesen elveszni. Az, Aki az igazságot állította a földön és az égen, Ő fog igazságot tenni majdan az elszámolásnál. Megjutalmazza a jót cselekvőt, és megbünteti a rosszat cselekvőt. Az, Aki küldötteket küldött az embereknek, hogy figyelmeztessék őket a Feltámadás Napjára, nem fogja megszegni az ígéretét és eljön az elszámolás.

A Feltámadás Napjának jelei közül már sok beteljesedett úgy, ahogyan azt Mohamed Próféta (béke legyen vele) mondta. Csak az van még hátra, hogy lássuk magát a Feltámadás Napját, ahogyan láttuk már a jeleit. Már bizonyos, hogy a föld jegyzi a munkáinkat (hang és kép), amely majd elő fog jönni a Végső Napon. Allah azt mondja erről:

„Amikor remegve megrendül a föld, s kiveti a föld a terhét, és azt mondja az ember: „Mi történt velem?”, azon a napon elmondja a híreit.” (Korán 99:1-4)

Tehát igen komoly a helyzet. Állandó jövőről van ugyanis szó, de az vagy állandó kényelem és elégedettség vagy állandó szenvedés lesz!

Az a félelem, ami benned van, amelyet a rejtett jövőd kelt, nem fog elmúlni csak akkor, ha hiszel az Urad prófétáinak és megbizonyosodsz arról, hogy az, amit mondtak való igaz. Ha bizonyos leszel, hogy az Urad az, Aki életre keltett és a halálba fog küldeni, akkor elmúlik az aggodalmad és a félelmed, s boldog leszel. Tehát a félelem és az aggodalom csak akkor múlik el, ha hiszel Allahban – az Egyetlen Istenben – és az Ő küldöttében. Ezért is az első kötelessége az embernek, hogy megismerje Allahot – magasztaltassék – és az Ő prófétáját.

A legfontosabb kapcsolat

Az ember gyengének érzi magát egy olyan erő előtt, amely megteremtette őt, úgy ahogyan akarta, anélkül, hogy az embernek bármiféle beleszólása lett volna.

Az Ura, a Teremtő és a gazda, az ember maga pedig a teremtmény és a szolgál. Az Ura az Erős, a Hatalmas és az odaadó, az ember pedig a gyenge, a félénk és a rászoruló. Az Ura a Gazdag, az ember pedig a szegény, az Ura a mindennek felett való, az ember pedig az alatta lévő. Az ember bizonytalan és tudatlan, az Ura pedig a mindent Tudó, az igaz útra vezérlő, Aki megtanította az embert arra, amit az nem tudott.

Ő, mennyire nagy szüksége van az embernek, aki teremtmény és szolgál, gyenge és félénk a Teremtőjére, Aki erős, mindentudó, mindennek felett lévő és bőkezű (mindent odaadó)!

Ő, mennyire nagy szüksége van a szolgának, aki bizonytalan és tudatlan az Ura útmutatására, Aki mindent tud. Az embernek igen nagy szüksége van arra, hogy állandó kötést, kapcsolatot tartson fenn önmaga és az Ura között. Ha biztosítja ezt, akkor nem fogja érezni a szörnyű félelmet és aggodalmat, s az Ura védelmében fog élni boldogan. Erre szép példákat találunk a régi muszlimok történelmében. De ez a boldogság, az isteni vezetés és a győzelem csak akkor fog teljesülni, ha a legfontosabb kapcsolat felépült a szolgál és az Ura között. Ennek alapja pedig nem más, mint a teremtmény hite teremtőjében!

Ezért hát feltétlenül szükséges az, hogy higgyünk Allahban és az Ő küldöttében, aki megmutatja nekünk a helyes utat, amely az előbbiekben említett kapcsolathoz vezet. Így már nyilvánvaló, hogy az ember első kötelessége megismerni az Urát és az Ő küldöttét.

A fény, amely eloszlatja a sötétséget

- Aki nem ismeri a teremtőjét, az sötétségben él.
- Aki nem ismeri a gazdáját, Aki szabadon rendelkezik felette, az sötétségben él.
- Aki nem tudja, hogy miért teremtetett, hogy miért létezik egyáltalán, az sötétségben él.
- Aki nem ismeri a helyes dolgokat és a fényt, amely az Urától jött, az sötétségben él.
- Aki nem tudja, hogy mi lesz a halála után, amihez minden nappal egyre közeledik, az sötétségben él.
- Aki nem ismeri az utat, amelyen járnia kell az Ura beleegyezésével és segítségével, az sötétségben él.
- Aki nem ismeri az utat, amely kivezeti őt e sötétségből, az benne fog maradni és nem tud kijönni onnan.

Ha gondolkodna a józan eszű ember egy kicsit, akkor rájönne, hogy az a fény és a helyes út, amely kivezeti őt a sötétségből, elsőbbséget élvez bármely más dologgal szemben.

Ha elgondolkodna a józan eszű ember, akkor rájönne, hogy az Ura - magasztaltassék - minden dolgot oda tett, ahová az tartozik. Példának okáért az emberi test minden erét, idegét, testrészét oda tette, ahol annak lennie kell, ahogyan minden szervrendszert is a helyére illesztett. A növényeknél és az állatoknál is ugyanúgy, mint az embernél, minden ott van, ahol annak lennie kell. A földet felépítő elemek is (levegő, talaj, hegyek, vizek) mind feladattal bírnak és más-más dolgot szolgálnak. Az évszakok is azt teszik, amit kell, akárcsak a nappal és az éjszaka. A csillagok és a bolygók is tökéletes rendszer szerint viselkednek. Tehát minden dolognak elrendeltetett a feladata, mert a teremtője az:

„Aki teremtett és megformált, és Aki mértéket szabott és az igaz útra vezérelt.” (Korán 87:2-3)

Ő az,

„Aki minden dolognak megadta a maga teremtett voltát, aztán az igaz útra vezérelte őket.” (Korán 20:50)

Ó, ember! Gondolkozz el azon, hogy ha az Urad a nálad kisebb és a nagyobb dolgoknak is előírta a helyes utat, hogy hagyhatott volna téged helyes útmutatás nélkül?

Ha elgondolkodnál saját magadon, akkor rájönnél, hogy a testednek szüksége van levegőre, vízre, fényre, ennivalóra, ruhára, fekhelyre, vére, húsrá, csontra, fogakra, és mindezt az Urad biztosította neked. A legkisebb dolgoknak is, amelyek az emberi testben vannak, előírta az Úr az útját, hogy hagyta volna magát az embert útmutatás nélkül? Az embernek nagy szüksége van arra a fényre, amely kihozza őt a sötétségből, az élete legfontosabb kérdését érintő tudatlanságból, tévelygésből, aggodalomból és bizonytalanságból.

Ha az ember készítené egy gépet, akkor küldene vele olyasvalakit, aki megmagyarázza az embereknek a gép működését, készítésének célját. Az embert sem hagyta a teremtője világos útmutatás nélkül. Eljött hozzánk a fény és a helyes útmutatás, de a hitetlen ember vaknak tette magát és inkább a saját vélekedéseit követi. Azt mondta a Magasztos Úr:

„Ti Írás birtokosai! Eljött immár hozzátok a mi küldöttünk, hogy világosan elmagyarázzon nektek sok mindent, amit elrejtettek az Írásból, és (ugyanakkor) sok mindenben elnéző (írántatok). Fényesség és nyilvánvaló Írás jött Allahtól hozzátok. Ezzel vezérli Allah a béke útjaira azokat, akik az Ő tetszésére törekedtek, és – az ő engedelmével – kihozza őket a sötétségből a fénybe, s az egyenes útra vezérli őket.” (Korán 5:15-16)

Nincs olyan nép, akinek ne küldött volna az Úr küldöttet:

„Elküldtünk téged az igazsággal, mint örömhír-hozót és intőt. Nem volt olyan közösség, amelyben ne lett volna korábban intő.” (Korán 35:24)

A történelem is bizonyítja, hogy minden eddig létező népnek volt vallása, akár igaz vallás maradt, akár megváltoztatták az idők során.

Tehát senkinek sincs oka rá, hogy ne legyen vallásos, ugyanis Allah a vallást fényként küldte az embernek a prófétákkal, hogy kihozza általa az embereket a sötétségből a világosságba. Senkinek sem lehet magyarázata arra, hogy miért maradt mégis a sötétségben ezek után. Erről Allah az mondja:

„(Beszéltünk neked) küldöttekről, (akik) örömhír-hozók és intők gyanánt (jöttek el), hogy a küldöttek (fellelése) után az embereknek ne lehessen érvük Allah ellen (mondván, hogy semmiről nem tudnak). Allah hatalmas és bölcs.” (Korán 4: 165)

Ez a bizonyos fény napjainkban is létezik. Allah útmutatása, kinyilatkoztatása a Koránban található meg, ugyanabban a formában, ahogyan Allah leküldte. Allah – ígérete szerint – megóvta a Koránt mindenféle változtatástól. Az idők során mindig rengeteg ember volt (és van ma is), aki fejből tudta (tudja). A tudósok sokasága minden időben tanította a Koránt és annak minden tudományát. Mi lesz hát a bizonyítéka annak az embernek, aki még mindig sötétségben él, mikor megkérdezi őt az Ura a Feltámadás Napján?

„Amikor végül megjönnek, (Allah) azt mondja: Vajon hazugsággal vádoltátok a jeleimet, holott nem foghattátok föl azt a tudásotokkal, hogy mit cselekedtetek?” (Korán 27:84)

Abban a világos és helyes útmutatásban, amit Allah küldött, válasz van az ember minden kérdésére, ahogyan gyógyszer van a szív minden betegségére. A helyességéről teljes mértékben meg van győződve minden józan eszű ember.

Amikor az ész emberei megismerték Uruk útmutatását, meggyőződtek róla, hogy az igaz:

„Azok, akiknek tudás adatott, látják, hogy ami leküldetett hozzád az Uradtól, az az Igazság és annak az útjára vezérel Aki a Hatalmas és a Magasztalásra méltó.” (Korán 34:6)

Így viselkedtek az ész emberei, amikor megismerték az igazságot. De vajon hogy gondolkodik az, aki még mindig sötétségben él? Azt mondja Allah:

„Akik Allahról vitatkoznak azután, hogy ő már meghallgatásra talált (náluk), azoknak az érvelése semmit sem nyom a latban Uruk előtt. A(z Ő) haragvása) támad rájuk és szörnyű büntetés lesz az osztályrészük.” (Korán 42:16)

A fény segít a tudás keresőinek

Az ész emberei és a tudósok – Keleten és Nyugaton egyaránt – reagáltak Allah fényére, főleg azután, hogy a keresztény papok elfordultak tőlük a keresztény tanoktól való eltávolodásuk miatt. A papok megpróbálták a vallást ráerőltetni az emberekre, de az emberek még jobban eltávolodtak attól. De amikor a tudósok megpróbálták elszökni az Istenben való hit elől, az Ő jeleivel találkoztak. Amikor a hitetlenség talaján álló tételeket próbáltak bebizonyítani, akkor az Isten olyat fedezett fel velük, ami megdöntötte a tételeiket. Az Isten jelei arra indították a tudósokat, hogy a hit hirdetői legyenek, holott korábban a hitetlenség terjesztői voltak.

Nem tudták ezek a hitetlen tudósok és a hitetlen emberek, hogy Mohamed Próféta (béke legyen vele) az eredeti és igaz vallással küldetett az emberiséghez? S nem tudták, hogy Mohamed Próféta (béke legyen vele) már sok évszázaddal ezelőtt rámutatott a keresztény vallásban azokra a megváltoztatott, meghamisított dolgokra, amelyeket a tudósok csak most fedeztek fel? Hát azt sem tudták a hitetlenség követői – főleg a muszlim országokban –, hogy a tudósok már rámutattak a hitetlenség és a pogányság alapvetően téves voltára?

Ezek közül a tudósok közül sokan a hit hirdetői lettek. A következőkben néhányuktól idézünk egy-egy gondolatot:

1. Dr. Walter Scalender Breg, filológus, biokémikus (Fiota Egyetem)
„Azok, akik tudományos munkát végeznek, miközben hisznek Allahban – az Istenben – nagy boldogságot élveznek. Még nagyobb az élvezetük, amikor valami újat fedeznek fel, mert még jobban megbizonyosodnak arról, hogy milyen mélyre nyúlnak Allah kezei ebben a világban.”
2. Andrew Cononai, természettudós az „Isten létezése való igazság” című könyvében azt írja:
„Látszik, hogy a hitetlenek milyen elvakult tévelygésben vannak, vagy egy elcsábított agyterületük akadályozza meg nekik, hogy felfogják, hogy ha nem hisznek Allah – az Isten – létezésében, akkor a világban létezők – akár élők, akár halottak – semmi jelentőséggel, értelemmel nem bírnak.”
3. Hearshle, angol csillagász:
„Minél jobban bővül a tudás köre, annál több a bizonyíték arra, hogy van egy örökkévaló Teremtő, Aki olyan erővel rendelkezik, amelynek nincs határa. A geológusok, matematikusok, csilla-

gászok és természettudósok összefogtak, hogy minél több tudást halmozzanak fel, s mindez Allah nagyságára utal.”

4. Dr. Woots, francia kémikus:
„Ha valamikor úgy érzem, hogy az Allahban való hitem megrázódik, akkor elindulok az akadémiai laborba, hogy megerősísem azt.”
5. Dr. Mernit Stanly Congden, természettudós és filozófus:
„Minden, ami a világon van, Allah létezésére, nagyságára és hatalmas tudására utal. Mi tudósok, amikor valamit tanulmányozunk a világ dolgaiból, nem csinálunk mást, mint Allah kezeinek nagyságát figyeljük meg. Ő Allah, Akit nemcsak tudományos eszközökkel ismerhetünk meg, hanem az Ő jelei által is, amiket magunkban találunk, s a világ minden atomjában megfigyelhetünk. A tudomány nem más, mint megfigyelni Allah teremtséének hatását.”
6. Edward Loter Kabel, zoológus, tanszékvezető a San Francisco Egyetemen.
Miután felsorolt néhány bizonyítékot a hitére, azt mondta:
„Nincs itt helye még több bizonyítékot felsorolni e világ tökéletességére. Bár én már sok ilyen bizonyítékra rájöttem a bogarak szárnyán végzett kutatásaim során. Minél jobban belemerülök ezek tanulmányozásába, annál erősebb lesz a hitem Allahban. Ugyanis a természeti jelenségek, melyekkel a tudomány foglalkozik, nem mások, mint Allah világos jelei az evilág tökéletességére.”

Allah már megmutatta a kutatóknak létezésének jeleit, ahogyan a Korán, illetve Mohamed Próféta (béke legyen vele) csodáit is már megmutatta nekik. Sok ember lép be az iszlámba, főleg a kutatók közül és sorra jönnek létre az iszlám központok szerte a világban (Európában és Amerikában is). Azok, akik belépnek az iszlámba, tudással és meggyőződéssel teszik azt. Míg azok, akik kilépnek belőle - ha vannak ilyenek - csakis tudatlanságuk miatt teszik azt.

Az elszámolás közeledte

Te józan eszű ember! Azért van szükséged a hitre, hogy megmentsd magad a Pokoltól és bejuthass a Paradicsomba. Azért, mert Allah nem teszi egyenlővé a hitetlen és a hívő ember munkáját.

Azért, mert az egek és a föld Teremtője fel fogja állítani az igazság mérlegét, és azon mindenki megmértetik. Azért, mert az, Aki megteremtett, nem hagy téged elveszni, semmivé lenni.

Azért, mert a földi élet teremtésében rejlő valódi bölcsességet csak akkor fogjuk pontosan megismerni, amikor már a következő életben leszünk, s a föld megmutatja a benne őrzött dokumentumokat. Allah azt mondja a Koránban:

„Azon a napon elmondja a híreit (a föld), mivel a te Urad sugallatot adott neki. Azon a napon az emberek külön-külön jönnek elő, hogy lássák tetteiteket.”¹ (Korán 99:4-6)

Az ember céljai, vágyai nem teljesülnek az evilági életben, csak a túlvilágon. A Teremtő küldötteket küldött a földre és bizonyítékokkal erősítette meg őket. Ők elmondták nekünk a jövőt – sugallat által –, a hitetlenek jövőjét, hogy a Pokolba kerülnek, melynek a tüzelőanyagai emberek és kövek. Ahogyan elmondták azt is, hogy a hívőknek nagy lesz a jutalmuk a Paradicsomban, amely olyan széles, mint a föld és az egek együttvéve.

Mohamed Próféta (béke legyen vele), a Próféta Pecsétje (Allah utolsó küldötte) tudósított minket arról, hogy már közel van az Elszámolás Napja és annak jeleiről is beszélt. Ezeknek a jeleknek a Próféta életében még nyoma sem volt, de mi már sokat láthatunk közülük. Régen a legtöbb ember el sem tudta képzelni, hogy azok a dolgok, amelyekről a Próféta beszélt, valaha be fognak következni. Bizony már sok be is következett és a többi is el fog jönni ugyanúgy, ahogyan látni fogják a Paradicsomot a hívő emberek és a Poklot a hitetlenek.

1. Azon a napon a föld is tanúságot tesz, mit tettek az emberek a felszínén. A Próféta (béke legyen vele) azt recitálta: „Azon a napon elmondja híreit” s hozzáfűzte: „Vajon tudjátok-e mik a hírei?” „Allah és az Ő küldötte biztosan jobban tudják.” – válaszoltak. „Az ő hírei azok: midőn tanúságot tesz minden egyes szolgáról és szolgálonőről, mit is tett, követett el a felszínén (a földnek). És azt mondja: „Ezt és ezt tette, ezen és ezen a napon. Ezek az ő hírei.” – mondta a Próféta (béke legyen vele). (Ahmed, at-Tirmidi, an-Naszái)

A következőben felsorolunk néhány jelet, amelyekről a Próféta (béke legyen vele) hírt adott. Ezek a jelek általában az emberek elromlásáról, a kísértések megjelenéséről, és Allah útmutatásától, illetve a küldöttek útjától való eltávolodásról szólnak:

1. „A rabszolganő úrnőjét szüli” (Muszlim): Ibn Hadzsar ezzel kapcsolatba azt mondta, hogy annyira elterjed a szülőkkel szembeni engedetlenség, hogy a gyerek úgy bánik a szüleivel, mint a rabszolgával, megalázza, szidja és megveri. Azt is jelentheti, hogy annyira fordítva lesznek a dolgok, hogy a jól és helyesen cselekvő ember a társadalomban alul marad, míg a rossz és aljas ember felemelkedik.
2. „A mezítelen lábúak, a mezítelen testűek (akik másra vannak utalva), a szegény pásztorok magas épületeket építenek” (al-Bukhári és Muszlim). Most már saját szemünkkel láttuk az olajat a pásztorok földjéből feltörni, majd ezt követően kezdtek meglehetősen magas épületeket építeni.
3. „Az Óra előtt vannak napok, amikor nagy a tudatlanság, kevés a tudás és sok a gyilkosság.” (al-Bukhári és Muszlim).
4. „Az Óra jelei közül való, hogy felemelkedik a tudás,² elterjed a tudatlanság, a paráznság, elterjed a borívás, kevesen lesznek a férfiak és sokan lesznek a nők olyannyira, hogy ötven nőre jut egy gondoskodó.” (al-Bukhári és Muszlim).
5. „Sok lesz a földrengés. Gyorsan múlnak az évek (nem lesz áldás az időn, az év olyan lesz, mint a hónap és a hónap olyan, mint a hét stb.), elterjed a kísértés.” (al-Bukhári)
6. Nem a megfelelő emberek kapnak hatalmat. Egyszer megkérdezték a Prófétát az Óra bekövetkezéséről, mire ő azt mondta: „Ha elvész a hűség, akkor várd az Órát!” Azt kérdezték (a társai): „Hogy vessz el?” Azt válaszolta: „Ha a hatalmat nem a megfelelő embereknek adják, akkor várd az Órát!” (al-Bukhári)
7. Annyira elterjed az igazságtalanság a végső időkben, hogy azok az emberek, akiknek eredetileg a feladatuk a biztonság megőrzése, igazságtalanokká válnak és ostorokkal verik az embereket. A Próféta ﷺ azt mondta: „(Az én vallási közösségemből) két csoport, (azok közül) akiket még nem láttam, a Pokolban lesz: az egyik, melynél ökörfarokhoz hasonló korbácsok vannak és azzal verik a népet, a másik a nők, akik felöltözve is mezítelenek, hajlongók és a fejük olyan, mint a teve púpja.” (Muszlim)

2. A tudás felemelkedése a hithirdetők és a vallástudósok halálát jelentheti.

A nők esetében – a sok ruha ellenére – a meztelenkedés megfigyelhető napjainkban. A szűk ruhák a nőt olyanná teszik, mint ha meztelen lenne; a könnyed, lengő ruhák pedig sokkal inkább felfedik a testet, mintsem eltakarnák; a rövid ruhák viszont igen nagy részt a női testből fedetlenül hagynak.

8. A Próféta azt mondta: „Az Óra közeledésének jelei közül való az, hogy az üdvözlés csak az ismerősekre korlátozódik, s anynyira elterjed a kereskedés, hogy a feleség segíti a férjét a kereskedésben, megszakítják a rokonsági kapcsolatokat, terjed a hamis tanúskodás és az igaz tanúskodás elrejtése, elterjed a toll szerepe.” (a hiteles hadiszok láncolata 647)
9. Tudományos fejlődés vallási tudatlanság mellett. Régen, hogy ha sok ember tudott olvasni, az a vallásjog ismeretére utalt. Ha sok ember volt, aki felelősséget tudott vállalni, szintén jó jelnek számított. Most pont a fordítottja figyelhető meg. Erről a Próféta azt mondta: „A Feltámadás Napja közeledésének a jelei között van az, hogy sok olvasott ember lesz sok tudatlansággal és sok alkalmas ember lesz, de csak kevesen vállalnak felelősséget.”
10. Csodálatos dolgok megjelenése, amelyeket korábban elképzelni sem lehetett. Korunk, amelyben élünk a csodák, a feltalálások, az elvek és az erkölcsi érzületek ideje. Ebben az időben már nagy dolgokat láttunk, amelyeket azelőtt elképzelni sem lehetett. Ezekről a dolgokról a Próféta már beszélt nekünk: „Addig nem jön el a Feltámadás Napja, amíg nem láttatok olyan nagy dolgokat, amelyeket még nem láttatok soha és nem is gondoltatok rájuk.” És azt is mondta: „Mielőtt eljön a Feltámadás Napja, olyan nagy dolgokat fogtok látni, amelyeket tagadni fogtok. S akkor azt fogjátok kérdezni: Mesélték-e már nekünk ezeket a dolgokat? Ha látjátok ezeket, akkor emlékezzetek meg Allahról és tudjátok meg, hogy az lesz a Feltámadás Napjának kezdete!”
11. A házak díszítése, ahogyan a ruhákat szokták. Senki sem hitte régen, hogy az emberek sokat fognak költeni a házak díszítésére, mivel az igen sok pénzbe kerül. Most már látjuk a díszített házakat pontosan úgy, ahogyan a Próféta (béke legyen vele) mondta: „Addig nem jön el az Óra – a Feltámadás Napja – amíg az emberek olyan díszített házakat nem építenek, mint a szépen díszített ruhák.”
12. A kutyák nevelése, a gyereknevelés gyűlölete és bűnös dolgok megjelenése. Így szólt a Próféta: „Ha közeledik az Idő (vége) az embernek kedvesebb lesz kutyát nevelni, mint a saját gyerekeit, s nőni fog a törvénytelen gyerekek száma.”

13. A férfiak nőkhöz és a nők férfiakkhoz való hasonlítása. A Próféta (béke legyen vele) szólt erről és tudatta, hogy ez az Óra közeledtének jelei közül való: „Az Óra közeledésének a jele, hogy a férfiak a nőkhöz kezdenek hasonlítani, míg a nők a férfiakkhoz.”
14. A földrészek közeledése egymáshoz. A Próféta (béke legyen vele) azt mondta: „Nem jön el a Feltámadás Napja addig, amíg nem rövidül az idő és össze nem zsugorodik a Föld.” A Föld már összezsugorodott, ugyanis a világúrból már egyszerre látszik az egész. A távolságok is nagyon lerövidültek, amely szintén a föld zsugorodását jelenti. A hangok is mindenhol, igen messzi távolságról hallhatóak, s ez is a föld összezsugorodását jelenti. Mindez a Feltámadás Napjának jelei közé tartozik, ahogyan a Próféta (béke legyen vele) mondta.
15. Az emberek kívánják a halált.
16. Mohamed Próféta (béke legyen vele) küldetése. „Én és az Óra úgy küldöttünk el, mint ez a kettő. S a mutató- és a középső ujját mutatta.” (al-Bukhári és Muszlim). Ez azt jelenti, hogy Mohamed Próféta (béke legyen vele) küldetése és az Óra között nincs más Próféta. Az Óra követi őt, tehát az az ő küldetése után következik be.
17. Megjelennek a hazug téritők. Mindegyik azt állítja magáról, hogy ő Isten prófétája. Mohamed Próféta (béke legyen vele) azt mondta: „Nem fog bekövetkezni az Óra, amíg közel harminc hazug nem jelenik meg azt állítva, hogy ők Allah küldöttei.” (al-Bukhári). Ez azt jelent, hogy közel harminc ember – néhány hadisz szerint pontosan huszonheten vannak, közülük négy nő – azt állítja magáról, hogy ő próféta. Kísértést okoznak, sok ember követi őket és hisz nekik.
18. A hold kettéhasadása: Ez már Mohamed Próféta (béke legyen vele) idején bekövetkezett és Allah hírt adott róla a Koránban:

„Közel van immár az Óra és kettéhasadt a Hold. Ha azonban (csodás) jelet látnak, elfordulnak és azt mondják: Hatalmas varázslat!” (Korán 54:1-2)

Ezek azok a jelek, amelyeket már tapasztalhatunk és ezekről szólnak azok a prófétai hagyományok is, melyek az idő végének közeledését jelzik, századokkal korábban értesítve arról az emberiséget. Mindez arra kell, hogy ösztönözze az ép eszű embert, hogy elgondolkozzon ezeken a jeleken és a világon, melyben él.

A világ és annak valósága

Elgondolkodtál-e már az életed eddig eltelt éveiden? A sírhoz napról-napra közeledve elmerengtél-e már azon a tényen, hogy ezen a világon te csak átutazó vagy? Azt mondta erről a Próféta (béke legyen vele): „Úgy élj ezen a világon, mintha idegen vagy átutazó lennél!” Vajon elgondolkodtál-e azon, hogy mi köt ide, s mi köt a túlvilágra? Vagy teljesen elfoglalt, hogy minél több vagyont gyűjts, többet, mint amire szükséged lehet és teljesen elhanyagoltad azt, amire holnap lehet szükséged?

Kérdezd csak meg magadtól, hogy mi az, amiből tényleg hasznod származik! Abból, amiért úgy harcolsz, semmi sem a tiéd, hacsak az nem, amit megettél és megemésztettél, vagy a ruha, amit elkoptattál vagy a pénz, amiből adakoztál. Úgy hagyod itt ezt a világot, hogy semmi földi jót nem viszel magaddal, mindent itt hagysz. Ha összegyűlné mindaz az embertömeg, akik előttünk éltek a földön, emberek ezrei harcolnának ugyanazon földdarabért, s közülük mindenki azt állítaná, hogy az az ő birtoka. De ki is a valódi birtokos? Így szólt Allah:

*„Bizony mi vagyunk azok, akik életre keltünk és halálba küldünk, és mi vagyunk az örökösök. És bizony mi tudjuk, kik azok, akik előre sietnek közöttetek, és kik azok, akik hátra maradnak. Az Urad azonban összegyűjti őket, mert Ő a Bölcs és Mindenttudó.”
(Korán 15:23-25)*

Ha elgondolkozol a dolgon és megismered a Teremtődet és az Ő hozzád küldött prófétáját, akkor tudni fogod, hogy az evilág csak a megpróbáltatások és a vizsgák helye, ahol egymást követik az emberek, hogy világozzá válják, ki az engedelmes és ki az, aki ellenszegül. Azután mindenki elhagyja ezt a világot, úgy ahogyan ide érkezett:

„... és most egyenként jöttök el hozzánk úgy, ahogyan először megteremtettünk benneteket, s mindent magatok mögött hagytok, amivel felruháztunk benneteket.” (Korán 6:94)

Ha ismernéd a túlvilágot és annak valóságát, akkor megmentenéd magad a veszélyeitől!

A túlvilág

Míg az evilági élet véges, megszámlálható számú nappól áll, addig a túlvilági élet örök, soha el nem múló. Az evilág tele van nehézségekkel, a túlvilág viszont az örök boldogság helye lehet. Allah azt mondta:

„És a Paradicsom egészen közel kerül az istenfélőkhöz. Ez az, amire ígéretet kaptatok. Ez jár minden bűnét megbánónak, és parancsot teljesítőnek, aki láthatatlanul is féli a Könyörületest, és megbánásra kész szívvel jön (Hozzá). Lépjetek hát be békével! Ez az Örökkévalóság Napja. Övék mindaz, amit csak akarnak, és Nálunk még több van.” (Korán 50:31-35)

A hitetleneknek viszont szörnyű szenvedés lesz az osztályrészük, amikor az Úr elé állnak. Azt kérik, hogy még egyszer visszatérhesse nek, hogy jótetteket vihessenek véghez, s ne azt, amit ténylegesen tettek. Azt a feleletet kapják, hogy már így is sok haladékot kaptak, amely elég lett volna arra, hogy figyelembe vegyék az intést, hiszen elérkezett hozzájuk is az intő, de nem félték azt a napot, amikor nem lesz segítőjük. Így szólt Allah:

„Akik azonban hitetlenek, azoknak a gyehenna tüze lesz az osztályrészük. Nem ítéltetnek halálra és büntetésük nem fog soha sem enyhülni. Így büntetünk minden hitelent. Felkiáltanak: 'Urunk, engedj elmenni bennünket! Jóra valóan fogunk cselekedni, nem úgy, ahogy eddig cselekedtünk!' Vajon nem hagytunk-e tetteket annyi ideig élni, ami elég lett volna arra, hogy hallgassatok az intő szóra? Pedig eljött hozzátok az intő. Ízleljétek hát meg (a büntetést)! A bűnösöknek nem lesz segítője.” (Korán 35:36-37)

A hit a menekvés és a győzelemre vezető cselekedetek útja

Csak akkor számíthatsz a túlvilági gyönyörre, megnyugvásra a Teremtőnél, és arra, hogy megmenekülsz a szörnyű büntetéstől, ha őszinte szívű hívő vagy, mentes vagy a kételkedők kétségeitől, akikről Allah azt mondta:

„Ha azt mondják nektek: 'Allah ígérete igaz, és a Végső Órát illetően sincs kétség.', akkor azt mondjátok: 'Mi nem tudjuk mi az a (Végső) Óra, nekünk csak sejtéseink vannak róla és nincs semmilyen bizonyosságunk.'” (Korán 45:32)

Szükség van tehát a hitre és a bizonyítékokra, melyekre a hit épül.

A tudás (az ismeretszerzés) a hit útja

Ha az ember őszinte önmagához és beismeri, hogy a legfontosabb dolog az életében nem más, mint Urának és az Ő prófétájának ismerete – mivel ez vezethet el az evilági, valamint a túlvilági boldogsághoz –, akkor szükséges számára, hogy a hit bizonyítékait és érveit is megismerje, mivel Allah a tudást a Benne való hit útjává tette. Így szólt a Magasztos:

„Tudd meg hát, hogy Allahon kívül nincs más isten!” (Korán 47:19)

Továbbá azt mondta:

„És vajon az, aki tudja, hogy ami leküldetett hozzád a te Uradtól, az az Igazság, hasonlatos lenne ahhoz, aki vak? Csak azok hallgatnak az intő szóra, akiknek van eszük.” (Korán 13:19)

A hit utánczásának veszélye

A Magasztos Allah világosan megmagyarázta, hogy az elődök, ősök vak utánczása – anélkül, hogy biztos tudással rendelkeznének arról, amiben hisznek – nem helyén való. Így szólt Allah:

„És ha az mondatik nekik: 'Kövessétek azt, amit Allah nyilatkoztatott ki!', azt mondják: 'Nem! Mi azt követjük, amit atyáinknál láttunk.' És ha az ő atyáik nem tudtak semmit és nem vezéreltettek az igaz úton?" (Korán 2:170)

Allah azt is világossá tette, hogy a hithez vezető út az, amit Mohamed Próféta (béke legyen vele) kinyilatkoztatás gyanánt kapott, vagyis maga a tudás. Az, aki hitét illetően nem rendelkezik tudással,

hasonlatos a vak emberhez, akit bárki bárhová vezethet. Így szólt a Magasztos Allah:

„És vajon az, aki tudja, hogy ami leküldetett hozzád a te Uradtól, az az Igazság, hasonlatos lenne ahhoz, aki vak? Csak azok hallgatnak az intő szóra, akiknek van eszük.” (Korán 13:19)

Ezért a hitét tudatlanul, vakon követő muszlim számára bármilyen új kérdés, gondolat nagy kihívást jelenthet, mivel hiányzik hitének a valósága, eltűnik annak igaz fénye tudás, megértés nélkül. Ingadozva, bizonytalanul szolgálja Allahot, az igaz iszlámnak csak egy részét vállalja magára, a többi részéről lemond, mert lehet, hogy az nehézségeket rejt magában rá nézve vagy mert hitében bizonytalan. Így szólt a Magasztos Allah:

„Vannak az emberek között olyanok, akik Allahot ingadozva szolgálják. Ha valami jó éri őket, abban megnyugszanak, ám ha valami megpróbáltatás éri őket, elfordulnak. Ők az evilág és a túlvilág vesztesei.” (Korán 22:11)

Ez a vakon utánzó hit napjainkban nem állja ki a kételkedők kétségeit. Sok megpróbáltatás, kihívás és csábítás ér bennünket, melyekből csak az menekülhet meg, aki úgy ismeri vallását, ahogyan azt a Próféta (béke legyen vele) átadta.

A hit a boldogság útja és a hit jócselekedetek által növekszik

Annak, aki önmaga és az emberiség boldogulását tartja szem előtt, a hithez kell fordulnia. Annak is, aki jóra való életet akar élni és jócselekedeteket akar véghez vinni az evilágon, a hithez kell fordulnia, mivel a jótett, a jóra való viselkedés a hit gyümölcse, eredménye. Annak pedig, aki a túlvilági boldogságot és a büntetéstől való megmenekülést tartja szem előtt, szintén a hithez kell fordulnia. Aki viszont már rendelkezik hittel a tudás, az ismeret és a jó ítélőképesség által, annak az a feladata, hogy azt tovább növelje és védje jó tettekkel és helyes életvitellel, mivel „a hit az Isten iránti engedelmesség által nő és a szembefordulás által csökken”. Ily módon vezetett bennünket a Próféta (béke legyen vele) a helyes útra.

A civilizáció kritikus helyzetben van és csak a hit segítségével lelhető meg a kivezető út

Napjainkban az emberek a materialista civilizáció bűvkörében élnek tévelyegve, anélkül, hogy életük okát, értelmet megtalálnák. A mai civilizáció csak arra tanít, hogyan éljünk meg, de arról nem szolgál híradással, hogy miért élünk. Épp ezért hasonlatos ahhoz a hajókészítőhöz, aki érti ugyan a mesterségét, szépen elkészíti a hajót, feldíszíti, utasokat hív, elmagyarázza nekik, hogy mit készített elő a számukra, hol fognak enni, inni, aludni stb., ám amikor megkérdezik: „Hova tart a hajód?“, azt feleli: „Nem tudom!”

Napjaink civilizációja is ilyen; az ember megtanulta hogyan éljen, ám nem tudja, miért. Nem tudja, mi az oka létezésnek. Ebből a tévelygésből csak akkor leli meg a kiutat, ha kapcsolatba kerül a Teremtőjével, mivel Ő az egyetlen, Aki tudja, hogy miért teremtette az embereket. Valamilyen oka, bölcs célja volt a Teremtőnek az emberek teremtésével, ám a teremtett lény nem láthat a Teremtőjének a lelkébe, hogy kifürkésze titkait. Ahogy Jézus (béke legyen vele) mondta Urának:

„Te tudod, mi van az én lelkemben, de én nem tudom, mi van a Te lelkedben.” (Korán 5:116)

Csak úgy tudhatja meg az ember teremtésének célját, ha megismeri a Teremtőjét és követi az Ő tanítását.

Amíg az ember nem ismeri Teremtőjét, addig jelentéktelenebb, mint egy darab papír, haszontalanabb és értéktelenebb, mint egy gajtúró bogár.

A mai civilizáció jellemzői közé tartozik az ijesztő nyugtalanság, mely megrázza, annyira felkavarja az egyén (és a társadalom életét), hogy ez akár öngyilkossághoz vagy kábítószer-fogyasztáshoz is vezethet. Ennek a nyugtalanságnak és félelemnek az az oka, hogy az egyén nem tudja, hogy mindaz, amivel rendelkezik valójában nem az ő birtokában van – hiszen nem ő teremtette azokat –, és nem ismeri a valódi tulajdonost. Továbbá a halál – amely váratlanul érkezik – elpusztít, megszüntet minden biztonságérzetet és egy számára ismeretlen állapotba juttatja az embert.

Számtalan nézet, vélemény, álláspont, irányzat létezik, ám ha az ember Allah igaz útmutatásától messze él, akkor nincs menekvése a nyugtalanság, bizonytalanság elől. A hit azonban segít.

Az emberek közötti ellenségeskedés, harc, háborúskodás mind-mind a hitetlenség eredményei, amelyekből csak a hit mutathat kiutat.

Napjaink civilizációja a kizsákmányolás és a bűn árnyékában él, mert azok, akik a törvényeket hozzák – amelyek az emberek sorsáról döntenek – mindig a maguk érdekét veszik figyelembe, vágyaik megvalósítását tartják szem előtt, akár parlamenti demokráciáról, akár diktatúráról beszélünk. A bűn és a kizsákmányolás csak akkor szűnhet meg, ha a törvényhozás kikerül az ember kezéből. Az igaz törvénykezés a Teremtőtől származik, Aki nem áll egyetlen csoport, párt vagy nép mellé sem mások rovására. Ezzel szemben az ember tele van vágyakkal, óhajokkal, ideákkal, amelyeket nem szakíthatuk ki belőle, de kivehetjük a kezéből a törvénykezést, s Annak adhatjuk vissza, Aki az embert megteremtette, s Aki nem követ el jogtalanságot.

Az iszlám törvénykezés és annak igazságos volta, illetve érvényesége világosan megmutatkozott azon nem muszlim jogászok számára is, akik nyilatkozataikban kifejtették, hogy az emberi gyarlóság, a tudatlanság, a vágyak és az álmok világából csakis az iszlám törvénykezés mutathat kiutat. (Ez példaként szolgálhat azoknak a muszlimoknak is, akik nem az igazságos iszlám törvénykezést alkalmazzák.) Íme néhány ezekből:

1. A Harward Egyetem Jogi Karának professzora írta: „A világpolitika lelke” című, 1932-es tanulmányában: „Az iszlám világ fejlődésének útja nem a nyugati módszerek átvétele, melyek azt mondják, hogy a vallásnak nincs semmi szerepe az egyén életében, abba beleszólása nincs. Sokkal inkább az a fontos az egyén számára, hogy megtalálja a vallásban a fejlődés és a haladás forrását. Gyakran kérdezzetnek egyesek, képes-e az iszlám törvénykezés új, önálló törvények kibocsátására, melyek megfelelnek a mai élet követelményeinek? A válasz erre: az iszlám rendszerében belső felkészültség van a haladásra, a fejlődésre. Az iszlám törvénykezésből nem hiányoznak a fejlődés és a haladás eszközei, sokkal inkább hiányzik a hajlandóság az emberekből ennek alkalmazására. Azt hiszem jó úton járok, mikor azt mondom, hogy az iszlám törvénykezés rendelkezik az összes eszközzel, mely szükséges a fejlődéshez és a haladáshoz.”
2. Egy 1927-ben megtartott konferencián a Bécsi Egyetem Jogi Karának dékánja így nyilatkozott: „Az emberiség büszke lehet arra, hogy egy olyan embert, mint Mohamed, magáénak tudhat, aki írástudatlansága ellenére évszázadokkal ezelőtt egy

olyan törvénykezést mutatott be, melynek értékét - mi, európaiak - örülünk, ha kétezer év múlva elérjük.”³

3. Az a nemzetközi konferencia, amely Hágában volt 1937-ben, kijelentette, hogy az iszlám törvénykezés önálló törvénykezés és az általános rendelkezésű törvények egyik forrása.
4. 1952-ben, Párizsban megrendezett iszlám vallásjog hetében a francia jogászakamara elnöke felállt és azt mondta: „Nem tudom, hogyan lehet összeegyeztetni azt a képet, amelyről mindeddig meséltek nekünk, nevezetesen, hogy az iszlám törvénykezés mennyire egyoldalú és nem tud alkalmazkodni, azzal a képpel, amit itt láttam. Kétségtelen, hogy az iszlám törvénykezés igen hatékony és képes megoldani a mindennapi problémákat és képes alkalmazkodni a mindennapi élethez.”

Te józan eszű ember! Mi lenne a véleményed, ha azt látnád, hogy egyik városban az emberek az autókat használják földművelésre és a traktorokat használják a kirándulásokra? Kételkednél-e abban, hogy rosszul teszik?

Mostanában pontosan ez a szerepcseré történik. Az emberiség ma sajnos a kárhozatot, a zavarodottságot, a nyugtalanságot veszi magára, s lelki válságából az ópium, a hasis, s egyéb kábítószer (pl. az alkohol) fogyasztásába menekül, őrült sebességgel, mindent kockára téve. Mindez az anyagi jólét, a bőséges termelés és a könnyed élet ellenére történik, s azt vesszük észre, hogy midőn nő az anyagi jólét, s a civilizáció nyújtotta könnyebbség, a káosz, a zavarodottság megsokszorozódik. Ez a keserű káosz félelmetes fantomként üldözi és űzi az emberiséget, amely kétségbeesett menekülésével még mélyebbre jut a keserű és maró káoszban. Ha valaki egy gazdag, a civilizáció anyagi áldásaival ellátott, jómódú országba látogat, az első benyomása mindenképpen az lesz, hogy ezek az emberek menekülnek! Különböző fantomok elől menekülnek, melyek üldözik őket. Illetve saját maguk elől menekülnek. S amilyen gyorsan világossá válik a nyitott szemű látogató számára az anyagi jólét, a rengeteg érzéki és testi örömförzés, ugyanilyen gyorsasággal válik világossá számára a „mocsárba merülés” is: a járványszerűen terjedő idegi és lelki betegségek, szexuális aberrációk, idegösszeomlás, pszichoszomatikus betegségek, az erkölcsi feslettség, a szétzilált családok, a fertelmes bűnök, és egyál-

3. Természetesen e törvénykezés az Istentől származik, melynek Mohamed (béke legyen vele) csak a közvetítője volt.

talán az emberi élet teljes kiürülése, a nemes emberi érzelmek és törekvések eltűnése. Ezek a mai civilizáció buktatói, amelyek a hitetlenség és a materializmus gyümölcsei. Ezért szükség van a hitre, amely megmenti az embert attól, amit a hitetlenség művelt vele. Szükség van a hitre, s a hit útjának megmutatása a muszlimok kötelessége és a Küldöttek követőinek feladata.

„Urunk! Mi hallottunk egy (ige)hirdetőt, aki a hitre szólított (kiáltván): „Higgyetek Uratokban!” És mi hittünk.” (Korán 3:193)

Abdulmajid Al-Zindani

A hit útja

Aki minden dolgot megteremtett és vezérelt

Ha megfigyeled tested egyes részeit, akkor észre fogod venni, hogy a Teremtő jól felfogott okkal és bölcsességgel teremtett meg mindent rajtad. Minden egyes rész megfelel annak a feladatnak, amiért teremtetett.

Figyeld meg pl. a szemedet, a füledet vagy a gyomrodat! Figyeld meg, hogyan működnek, hogy végrehajtsák a rájuk bízott feladatokat, hogyan vannak irányítva, szabályozva működéseik, hogy megfeleljenek az elvárásoknak: az első a látásnak, a második a hallásnak, a harmadik pedig az emésztésnek. Ezek mindegyike ugyanazokból az alkotóelemekből áll, hiszen ugyanazon anyagból teremtetett.

Figyeld meg a gyümölcsfákat vagy a gabonamezőket! Nézd, hogyan rendelt Allah mindegyiknek külön életet, létet és külön termést. Mindegyiket segíti gyümölcsének meg hozzásában; megszabta magjának, ágainak és termésének a formáját is. Mégis mindegyik egy anyagból teremtetett. Így szólt a Magasztos Allah:

„A Földön vannak szomszédos mezőségek és szőlőskertek, gabonavetések és pálmafák, csoportokban vagy egyesével. Ugyanazon vízzel öntözve. Némelyiket a másik fölé helyeztük ízük szerint. Bizony, ebben jelek vannak azok számára, akik ésszel bírnak.” (Korán 13:4)

Figyeld meg a halakat, madarakat, hangyákat, mikrobákat! Különböző helyeken s különböző módokon, de mindegyik állatot a neki megfelelő úton vezette Allah, hogy megfelelően feladatának és életének. Ugyanígy minden egyes élőlény minden testrészét, szervét a neki megfelelő módon teremtette meg: a madarak szárnyát azért, hogy a madarokat a levegőbe emelje, a halak kopoltyúját azért, hogy annak segítségével a vízből kivonhassák a számukra szükséges oxigént stb. Így szólt a Magasztos Allah:

„Allah minden állatot vízből teremtett. Van közöttük olyan, mely a hasán csúszik, van olyan is, mely két lábon jár és van olyan is, mely négy lábon. Allah azt teremt, amit akar, mert Allah minden dologra képes.” (Korán 24:45)

Ha megfigyeled a Napot, a Holdat, a bolygókat és a csillagokat, úgy fogod látni, hogy mindegyiküket speciális, egyedi létre teremtette

Allah és a nekik megfelelő helyre vezérelte őket, s megrajzolta, kijelölte mindnek a saját pályáját, mely megfelel a rendeltetésüknek. Ha a Nap, a Hold vagy bármely bolygó eltűnne vagy letérne a pályájáról, akkor felborulna az égi rend. Így szólt a Magasztos Allah:

„Allah tartja az egeket és a földet, hogy el ne pusztuljanak. És ha elpusztulnának, senki sem tarthatná azt vissza Rajta kívül. Allah a Türelmes és a Megbocsátó.” (Korán 35:41)

Ha valaki figyelmesen szemügyre veszi ezt a létet és elgondolkodik rajta, azt fogja tapasztalni, hogy Allah minden teremtett dolgot arra az útra vezetett, irányított, amire az teremtetett. Így szólt a Magasztos Allah:

„Magasztald a te legmagasztosabb Urad nevét, Aki teremtett és alakított, Aki elrendelt s az igaz útra vezérelt!” (Korán 87:1-3)

Egy másik helyen így szólt a Magasztos Allah, prófétáján, Mózesen (béke legyen vele), keresztül:

„A mi Urunk az, Aki minden dolognak a létét, teremtett voltát megadta, majd az igaz útra vezérelte azokat.” (Korán 20:50)

A hit útja

Ha elgondolkodunk, akkor azt tapasztalhatjuk, hogy az embert a Teremtő a tudás képességével ruházta fel, valamint azzal, hogy meg tudja különböztetni az igazat a hamistól, a károsat a hasznostól. Ezen kívül ellátta az embert az Ura azokkal a szervekkel is, melyek segítségével megszerezheti a tudást, s igazolhatja azt, illetve elválaszthatja az igazat a hamistól. Ha az ember valóban az igazság megismerésére törekszik, azt kutatja, keresi és annak követésén fáradozik, akkor sikeres lesz és mindez a hasznára fog válni. Ha viszont elhanyagolja, figyelmen kívül hagyja az igazságot, akkor vesztes és kárvallott lesz.

„Megteremtettük az embert összevegyített cseppből, hogy próbának vessük alá, majd hallóvá és látóvá tettük. Az Igaz Útra vezéreltük, legyen akár hálás, akár hálátlan. A hitetleneknek pedig láncokat, bilincseket és tüzet készítettünk elő. A tiszta hitűek olyan

serlegből fognak inni, melynek itala kámforral van vegyítve, olyan forrásból - bőségesen fakasztva -, amelyből Allah szolgálai isznak.” (Korán 76:2-6).

„Allah úgy hozott ki benneteket anyátok testéből, hogy nem tudatok semmit, ám Ő hallást, látást és szíveket adott nektek. Talán hálások lesztek.” (Korán 16:78)

Miután Allah elrendelte, hogy az ember ésszel bírjon, képes legyen dönteni, cselekedeteit meg tudja válogatni és el is látta az ehhez szükséges eszközökkel, megparancsolta, hogy a tudás, az ismeretszerzés útján járjon és használja a rendelkezésre álló ismeretanyagot. Továbbá azt is megparancsolta, hogy ne kövessen olyan utat, melyről nincs biztos tudása. Ezek után nyilvánvaló, hogy az ember maga felelős azért, ha letér az egyenes útról, melyre vonatkozóan Urától világos útmutatást kapott. Allah így szólt:

„Ne kövesd hát azt, amiről nincs tudásod! Mert a hallásról és a látásról és a szívről számot kell majd adni.” (Korán 17:36)

Ezek után az embernek nincs mentsége és nincs számára bocsánat, ha a tévelygők útját választja. Így szólt Allah:

„De az ember világos bizonyíték lesz önmaga ellen, még ha meg is próbálja felsorolni mentségeit.” (Korán 75:14-15)

Tudd meg, nincs más isten, kivéve Allah!

A Teremtőd volt az, Aki a látást adta neked, midőn még csak egy kis vér és húsdarab voltál szülőanyád testében és Ő neked adta a fényt, a világosság észlelésének eszközét, amellyel képessé tett arra, hogy általa megláthasd a közelit és a távolit, s meg tudd különböztetni a körülötted lévő dolgokat egymástól, s hogy lásd és tudd, mi folyik körülötted a világban.

Szintén a Teremtőd volt az, Aki a hangok érzékelésére hallást adott neked. Amikor még a csend világában voltál, szülőanyád méhében, akkor kaptad a hallás eszközeit, melyek segítségével a hozzád intézett beszédet megértheted, felismered általa mások hangját és az eddig ismeretlen dolgokat megtanulhatod általa.

A Teremtő volt az, Aki ellátott a felfogás, az ész és a döntőképesség eszközeivel, a gondolkodás képességével. E képesség az, ami megkülönböztet téged az állatoktól, akikkel osztozol a látás és a hallás képességében, ám ők nem rendelkeznek a gondolkodás és az ész eszközeivel. Ez a képesség - mely csak az ember sajátja - teszi lehetővé, hogy meg tudja ítélni, mi a hasznos számára, s legyőzheti általa az akadályokat, szolgálatába állíthatja a növényeket és az állatokat, lemerülhet a vizek mélyére, felemelkedhet a világűr magasába, ami által jóvá és hasznossá teheti földi életét. Az ész nélkül a tudatlanok világába tartozna az ember.

Ó, ember! Gondolj bele, hogy mi lenne veled látás, hallás és értelem nélkül! Milyen lenne akkor az életed? Hogyan jutnál el egyik helyről a másikra? Hogyan óvhatnád meg magad a különböző veszélyektől?

Ha mindezeket figyelembe vetted, ó ember, nem gondolod, hogy első és legfontosabb feladatod az, hogy ezeket az értékes eszközöket, melyekkel a Teremtő látott el téged, arra használd, hogy megismerd Őt és a küldöttét? Megismerd azt, amit nem tudsz: léted és teremted célját, lényegét, értelmét! Mert bizony, ha Allah megfosztana ezektől a szervektől, nem lenne senki, sem ember, sem bálvány, aki ezeket vissza tudná adni neked. Így szólt Allah:

„Mondd, mit gondoltok, ha Allah elvette volna a hallásotokat, látásotokat és lepecsételte volna a szíveteket, vajon van-e más istenség, aki ezeket visszaadhatná nektek? Nézd, hogyan magyarázzuk a jeleinket, ám mégis elfordulnak.” (Korán 6:46)

Az ép eszű ember tudja, hogy első feladata, hogy azokat az eszközöket melyekkel a Teremtő ellátta, arra használja, hogy megismerje Teremtője parancsát, s azokat a dolgokat, melyekben a Teremtője tetszését leli. S megismerje azt is, amivel a Küldött (béke legyen vele) érkezett az Urától. Így szólt a Magasztos Allah:

„Emlékezzetek meg Allahról, miként Ő megtanított benneteket arra, amit nem tudtatok.” (Korán 2:239)

Ezáltal az ember az engedelmesek és a hálásak közé fog tartozni, akik így szólnak:

„Dicsőség Néked! Nálunk nincs más tudás csak az, amire Te tanítottál bennünket. Hiszen Te vagy a Bölcs és Mindenek tudója.” (Korán 2:32)

Az ép eszű ember első feladata tehát, hogy az Ura parancsainak engedelmeskedjen, Aki így szólt:

„Tudd hát meg, Ő az Egyetlen Igaz Isten, Allah.” (Korán 47:19)

Mivel a muszlim ember hitvallásában tudásra és bizonyosságra támaszkodik, így azok közé fog tartozni, akiknek erős és biztos a hite, mely nem inog meg. Azon józan eszűek közé fog tartozni, akik világosan látják az Allahban és Küldöttében (béke legyen vele) való hit igazságát és valóságát. Felemeli magát a „vakok” szintjéről, azok szintjére, akik tudják, hogy a Teremtő Úr léte igazság és valóság, és a Küldötte (béke legyen vele) is az igazat hozta el. Így szólt Allah:

„És vajon az, aki tudja, hogy ami leküldetett hozzád a te Uradtól, az az Igazság, hasonlatos lenne ahhoz, aki vak? Csak azok hallgatnak az intő szóra, akiknek van eszük.” (Korán 13:19)

Olyanok, mint az állatok. De nem! Még jobban tévelyegnek!

Óvakodj te ép eszű ember attól, hogy olyan légy, mint a feledékenyek és a hálátlanok, akik nem hálásak a Teremtőjüknek mindazért a kegyért, amivel ellátta őket és nem arra használják azokat az eszközöket, amire parancsot kaptak – vagyis Uruk és Teremtőjük megismerésére! Inkább elfordulnak Allah jeleitől, melyek az Ő teremtményeiben jelennek meg és elfordulnak Allah jeleinek meghallgatásától. Attól is elzárkóznak, hogy elgondolkozzanak azon, amit látnak vagy hallanak Uruk jeleiből, s „megfosztják magukat” hallásuktól, látásuktól és eszüktől, illetve megakadályozzák e szerveket, hogy a legfontosabb feladatot végrehajtsák, amiért is a Teremtő megteremtette azokat.

Nem a Teremtőjükhöz igyekeznek, hanem valami máshoz. Azt istenítik és magasztalják, ami sem hasznukra, sem kárukra nem tud lenni. Bálványokhoz, kövekhez, fákhoz, csillagokhoz, bolygókhoz, tűzhöz, állatokhoz, tehénhez, birkákhoz, ézengéshez, villámláshoz, esőhöz fordulnak. Ezekhez fordulnak Allah helyett; holott ezek maguk is teremtett dolgok. Napjainkban is megesik, hogy teremtett lények elméletei előtt hajladoznak emberek, s közben megfelekednek arról, Aki életre keltette és majd a halálba küldi őket.

„Olyasvalamit szolgálnak Allah helyett, amiről nem érkezett a ki-nyilatkoztatásban semmilyen híradás, és ők maguk sem tudnak róla semmit. A bűnösöknek nem lesz segítőjük.” (Korán 22:71)

„Bizony sokat visznek tévútra tudatlan vágyaikkal. Ám a te Urad ismeri legjobban azokat, akik túlkapásokra vetemednek.” (Korán 6:119)

Mindennek az az oka, hogy megfélemedtek a hit valós voltáról és nem használták hallásukat, látásukat és eszüket annak érdekében, hogy megismerjék a hit bizonyítékait, melyek nyilvánvalóvá válnak mindenki előtt, aki az igazságot keresi és él az eszével. Ha ezt tennék, akkor meglátnák, hogy korábbi vélekedésük csupán tévedés, hamis dolog, melyre nincs semmiféle bizonyíték, hiszen csak feltevésen és elgondoláson alapul.

„Mondd: Van valami tudásotok, amit élénk tárhatnátok? Vélekedéseket követtek csupán, s nem tesztet mást, csak találgattok.” (Korán 6:148)

Tehát nemtörődömségüknél fogva tévelyednek el, mert Uruk adományait nem az Ő megismerésére használják. A gondolatok és a vélelmek birodalmában tévelyegnek és tudomást sem vesznek az Igazságról, ami az Uruktól érkezett; bizony megérdemlik, hogy életük végén a Pokol tüze legyen az osztályrészük.

„Számos dzsinnt és embert teremtettünk a Pokolra. Van szívük, de nem értenek vele, van szemük, de nem látnak vele, van fülük, de nem hallanak vele. Olyanok ők, mint az állatok. De nem! Még tévelygőbbek! Ők azok, akik semmivel sem törődnek.” (Korán 7:179)

A Feltámadás Napján megbánják ezt és így szólnak:

„Ha odafigyeltünk volna (az intésre) és éltünk volna az eszünkkel, nem lennénk a Pokol tüzére kárhozottak. Beismerik bűneiket, ám átok a Pokol lakóira.” (Korán 67:10-11)

**Allah tanúságot tett, hogy Ő az Egyetlen Isten.
Tanúságot tettek erről az angyalok és a tudással bírók is.**

Az előbbiekből világossá vált számunkra, hogy Aki

„megtanította az embert arra, amit nem tudott” (Korán 96:5),

és ellátta az ismeret és a tudás megszerzésének eszközeivel, az a Benne és a Prófétájában való hithez vezető úttá a tudást, az ismeretet és a tudományt jelölte ki és úgy rendelkezett, hogy a tudás megszerzésének eszközeit a lehető legjobban kell hasznosítani. Bennünk, emberekben, olyan szerveket teremtett, melyek segítségével a legmegbízhatóbb úton - a tudás útján - juthatunk el a Benne való hithez. Így szólt a Magasztos Allah:

„Tudd meg hát, hogy Allah az Egyetlen Isten!” (Korán 47:19)

és

„És vajon az, aki tudja, hogy ami leküldetett hozzád a te Uradtól, az az Igazság, hasonlatos lenne ahhoz, aki vak? Csak azok hallgatnak az intő szóra, akiknek van eszük.” (Korán 13:19)

Továbbá:

„Elküldtünk hozzátok egy közületek való küldöttet, aki a mi jeleinket recitálja nektek, aki megtisztít benneteket, tanítja nektek az Írást és a bölcsességet, s tanítja mindazt, amit nem tudtok.” (Korán 2:151)

Allah óva intett a tudatlanság követésétől:

„Ne járj annak nyomán, miről nincs biztos tudásod! Bizony a halálásról, a látásról és a szívéről számot kell majd adni.” (Korán 17:36)

Allah világossá tette, hogy a tudatlanság az igazság megtagadásához és a hitetlenséghez vezet. Így szólt Allah:

„Így pecsételi le Allah azok szívét, akik nem rendelkeznek tudással.” (Korán 30:59)

Azzal, hogy a rendelkezésünkre álló tudásszerző eszközöket felhasználjuk és arra fordítjuk, hogy megismerjük általuk Urunkat és a Küldöttét (béke legyen vele), ezáltal azok mellé állunk, akik tanúságot tesznek Allah egyedüli isteni mivoltáról. Az ő tanúságtételüket Allah a saját tanúságtételével kapcsolta össze, mikor így szólt:

„Allah tanúsítja, hogy nincs más isten Rajta kívül. Az angyalok és azok, akik tudással rendelkeznek (is tanúsítják ezt).” (Korán 3:18)

Eképpen magyarázzuk jeleinket egy népnek, mely él az eszével

Miután megtudtuk, hogy a tudás a helyes út a hithez, lássunk néhány példát, mely megvilágítja ennek az útnak a jellemzőit.

Ha az ember valamilyen, számára eddig ismeretlen dolgot akar megismerni – adott esetben az igazságot –, akkor a következő három út egyikét fogja bejárni:

Megfigyelés és gondolkodás (saját tapasztalatok elemzése)

Az ember megfigyel egy dolgot vagy kísérletet hajt végre, kipróbál valamit, majd elgondolkodik a látottakon, tapasztaltakon, s végül valamiféle következtetést von le arról, ami eddig ismeretlen volt számára. Látja, hogyha a tüzet hőra, jégre teszik, akkor a tűz felolvasztja azokat. Próbákat hajt végre, s megéri a lényegét. Rájön, hogy a hó olvasztja meg a jeget, s ebben a következtetésben – melyre az ész segítségével talált rá – megnyugszik.

Látja a szelet, amint egy meghatározott irányból fúj, majd megfigyeli azt is, hogy a felhők ugyanabból az irányból érkeznek, s az esze segítségével felfogja, hogy a felhőket a szél mozgatja.

Az ész segítségével sokféle következtetés vonható le egy mozgó gépkocsi megfigyelése esetén is. Látjuk, amint fordul a kanyarnál; fékez, ahol kell; gyorsít, ahol kell; látjuk, hogy égnek a lámpái. Mindezekből megtudjuk, hogy a motor, a fék működik, az izzóknak sincs hibája, mégha ezeket az alkatrészeket nem is látjuk. Azt is megtudhatjuk, hogy a gépkocsivezető szakképzett, s észszerűen, az útnak megfelelően vezeti a járművet.

Látjuk a hajladozó faágakat, s a fáról lehulló gyümölcsöt. Azt ugyan nem látjuk, hogy mi mozgatja őket, de az eszünk segítségével mégis levonhatjuk a következtetést, hogy a szél mozgatja a fa ágait, s a föld gravitációs ereje kényszeríti a tárgyakat leesésre. Annak ellenére megértjük ezt, hogy nem látjuk sem a légáramlatot, sem pedig a gravitációs erőt.

A diákok, mérnökök, orvosok, tudósok is hasonló módon szerzik ismereteiket. Mi magunk is a mindennapjaink során ezen az úton teszünk szert új ismeretekre. Vagyis a megfigyelés vagy a kísérlet és annak gondolati feldolgozása az, ami elvezet az új felismerésekhez.

Ha a jelenségek nyomainak megfigyelése az ész felhasználásával ilyen eredményre vezet, akkor a Teremtőt is megismerhetjük hasonló módon.

Ha tehát a lét minden pillanatában és minden pontján megfigyeljük az Ő jeleit és nyomait, akkor megismerjük az Igazságot, a Teremtőt, s ebben az ismeretben megnyugszik a szívünk.

„Az egek és a föld megteremtésében, s az éjszaka és a nappal változásában bizony jelek vannak azok számára, akinek van eszük, akik álltukban, ültükben, oldalukon [fektükben] megemlékeznek Allahról, (akik) eltűnődnek az egek és a föld megteremtésén (és azt mondják): „Urunk! Te ezt nem teremtetted hiába. Magasztaltassék! Ővjál meg minket a (Pokol) tűzének kínjától!” (Korán 3:190-191)

A teremtés nyomai a Teremtőről tanúskodnak.

A bölcsesség nyomai a Bölcs ténykedéséről tanúskodnak.

A tudás nyomai a Teremtő, Ellátó, és Fenntartó ténykedéséről tanúskodnak.

A kegyelem nyomai a Könyörületésről tanúskodnak.

A megőrzés, emlékezés nyomai a Megőrzőről tanúskodnak.

A vezetés és irányítás nyomai az Irányítóról tanúskodnak.

Az erő és a hatalom nyomai az Erős és Hatalmas ténykedéséről tanúskodnak.

A kár és a haszon nyomai az Ártó és a Hasznot adó ténykedéséről tanúskodnak.

Az egyedülvalóság nyomai az Egyetlenről, az Egyedülvalóról tanúskodnak.

Ha körülnézünk a bennünket körülvevő világban, azt tapasztaljuk, hogy a fenti jelzők nem illenek a teremtett lényekre, csak és kizárólag az egyedül létező Allahra.

Ugyanezen a módon bizonyítékot nyerhetünk Mohamed (béke legyen vele) próféta-ságára is. Ha a korábbi vallások még ma is létező szent könyveit tanulmányozzuk, azt tapasztaljuk, hogy azok is tanúságot tesznek Mohamed Próféta (béke legyen vele) próféta-sága mellett.

Ha a Szent Korán ékes nyelvezetét figyeljük meg, rájövünk arra, hogy az örök és megismételhetetlen. Sem ember, sem dzsinn nem képes hasonlót alkotni. Ez biznyságul kell, hogy szolgáljon minden ép eszű ember számára arra nézve, hogy a Korán Allahtól származik és Mohamed (béke legyen vele) az Ő prófétája.

Ha szokatlan, számunkra érthetetlen, megmagyarázhatatlan dolgokat figyelünk meg – melyekkel Allah a létet erősítette, s mindazt, amit abban teremtett, és ezek az Ő jelei közül valók – vagy tanulmányozzuk azt, amit az újkori és a legújabb kori tudomány fedezett fel – hosszú évszázadok alapos és kitartó kutatásainak eredményeként – azt tapasztaljuk, hogy mindez már Allah Könyvében is szerepelt és hallottuk azt az írástudatlan Próféta (béke legyen vele) szájából. Ez pedig amellest tesz tanúságot, hogy a Korán Allah tudásával nyilatkoztatott ki.

Ha megfigyeljük azokat – a Koránban is lejegyzetett – csodákat, melyekkel Allah a Próféta-ját (béke legyen vele) segítette, melyeknek az emberek tanúi voltak, s a hitetleneket e dolgok a hitetlenségből az iszlámba vitték, akkor rájövünk, hogy efféle dolgokra csak Allah képes. Például: a kettéhasított Hold, a síró fatörzs, a beszélő sült birka, az angyalok leereszkedése, hogy a muszlimokkal együtt harcoljanak, a szelek, az eső és az álom segítsége a muszlimoknak a hitetlenekkel szemben. Továbbá a Korán ugyanolyan formában történő megőrződése az egész világon több, mint egy évezreden keresztül. A Koránnak, mely hírt adott ezekről a szokatlan eseményekről, melyeket megtapasztalhattak a hívók ugyanúgy, mint a hitetlenek.

Mohamed Próféta (béke legyen vele) társainak, illetve az utána következő generációknak az életét tanulmányozva megfigyelhetjük azt a tántoríthatatlan hitet, mellyel Mohamed Próféta (béke legyen vele) tanítása iránt viseltettek – egész életük tanúság hitük szilárdságára. Ha ezeket az őszinte muszlimokat hallgatjuk Mohamed Próféta (béke legyen vele) vetett hitük okairól, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy olyan jelekről és bizonyítékokról beszélnek, melyek csak az Isten által segített Próféta-tól származhatnak. E bizonyítékokat azok a tudós társak és követők őrizték meg a számunkra, akik tudásában és szavahihetőségében senki sem kételkedhet. E bizonyítékok pedig Mohamed Próféta (béke legyen vele) küldött és próféta mivolta mellett tanúskodnak.

Az iszlám törvénykezés vizsgálatánál is hasonló eredményre juthatunk. Láthatjuk, hogyan valósította meg a legboldogabb életet a földön, amelyet illetően egyébként a szakértők és a jogászok is egyetértenek. Láthatjuk továbbá azt is, hogy az iszlám törvény minden időben és minden helyen érvényes, hiszen évszázadok óta élnek már emberek eszerint. Nincs benne hiányosság, s az emberek tökéletes boldogságának a megvalósítására szolgáló eszközként érvényes is marad egészen addig, amíg Allah akarja.

A szakemberek egyetértenek abban, hogy az ember alkotta törvények ideig-óráig maradhatnak csak érvényben. Az iszlám törvénykezés azonban minden helyen és minden időben megállja a helyét. Ez azt bizonyítja, hogy e törvények alkotója az, Aki legjobban ismeri az emberi lélek valóságát és a soha sem változó emberi tulajdonságokat. Erre pedig az emberi törvényalkotók nem képesek.

Az előbb elmondottak is tanúsítják, hogy csakis Allah Küldötte (béke legyen vele) hozhatta el nekünk ezeket a törvényeket.

Ha a Próféta (béke legyen vele) – hiteles forrásokból származó – életrajzát tanulmányozva szintén világossá válik számunkra, hogy ilyen életet csak az Isten által vezérelt próféta élhet.

Az előzőekben néhány példát mutattunk be ennek a módszernek a felhasználására az igazság keresésében, melynek az eredménye megingathatatlanul erős hit lesz, s a hívő lelke nem szűnik meg teljes bizonyossággal hirdetni: Tanúsítom, hogy nincs más igaz isten kivéve az Egy Igaz Istent (Allahot), és tanúsítom, hogy Mohamed az Ő prófétája.

Hite ekkor tudatos – nem pedig vakon örökölt – lesz, olyan hit, amely jótetteket eredményez és mentes lesz a kétségektől és a homályos területektől.

A hallás útján szerzett ismeretek és gondolkodás (mások tapasztalatainak elemzése)

Ez az út az, melyet az ismeretszerzés érdekében a leggyakrabban vesz igénybe az ember. Hisz a diák is úgy jut újabb ismeretekhez, hogy meghallgatja a tanárát, ugyanígy tudatja az orvos a diagnózist a beteggel. Tehát az esetek döntő többségében bármilyen tudásról is legyen szó, az elmondás útján jut el új gazdájához, mivel nehéz lenne mindig a látványon alapuló bemutatást használni. Az emberek elfogadják, hogy a tudósoktól ily módon jussanak új ismeretekhez. Ennek pedig két oka van: az egyik, hogy a tudósok olyan tudással rendelke-

nek, amivel ők nem, a másik pedig az, hogy az emberek megbíznak e tudósok szavaiban, őszintének, szavahihetőnek tartják őket.

A tények nagy többségét a legtöbb tudományterületen is ily módon kapjuk meg. Az Allahban való hit is ezen az úton magyarázható és világítható meg legjobban.

A Magasztos Allah kiválasztott egy küldöttet – ahogyan már előtte is választott küldötteket –, s a jelei közül soknak az ismeretére rávezette.

Így szólt erről Allah elmesélve, hogyan látta Mohamed Próféta (béke legyen vele) Gábielt:

„Nem a szív hazudta azt, amit látott. Vajon kétségbe akarjátok vonni azt, amit lát? És ismét látta őt. A Sidrat al-Muntahánál, melynél a Ma'wa kertje található, midőn elborította a fát az, ami elborította. A tekintet nem tévelyedett el és nem lépett túl. És bizony Ő a legnagyobb jeleiből látott (egyet).” (Korán 53:11-18)

És Allah elküldte a Küldöttét (béke legyen vele) hozzánk, hogy megtanítsa bennünket arra, amit nem tudtunk a Teremtőnk parancsából, hogy tanítsa bennünket vallásunk dolgaira, múltunk, jövőnk eseményeire, teremtésünk okára, s mindarra, amire magunktól nem tudnánk rájönni. A Magasztos Allah így szólt erről:

„Elküldtünk hozzátok egy közületek való küldöttet, aki a Mi jeleinket tudatja veletek és megtisztít benneteket s tanít benneteket a Könyvre, a bölcsességre, s mindarra, amit nem tudtok.” (Korán 2:151)

Ám az ember csak az igaz prófétának tud hinni. Akinek bízik a szavahihetőségében, aki bizonyítékokat tud mutatni a próféataságára, aki a legérdemesebb arra, hogy szavának hitelt adjanak, mert a tudását az egek és föld Urától kapta. Attól, Aki

„mindent átölel tudásával” (Korán 65:12),

és aki „a láthatatlan dolgok tudója”, akinek

„a figyelmét nem kerülheti el a porszemnyi sem – vagy legyen az kisebb vagy nagyobb –, sem az égben sem a földön, s mindez világos írásban van feljegyezve.” (Korán 34:3).

Allah nyilvánvaló bizonyítékokat adott a prófétáknak, hogy megbízhatóságukat igazolja:

„bizony világos bizonyítékokkal küldtük el a küldötteket” (Korán 57:25).

Ez a második út az Allahban való hit esetében az első útra épül. Megvilágítja azt, ami rejtve volt, s teljesebbé teszi az emberek ismeretét Urukról. Ez az az út, amelyre a tudásra szomjazók mindig is támaszkodtak azok esetében, akikről biztosan tudták, hogy hűen és őszintén továbbítják a prófétai tanításokat.

Ha a tudás különböző, megbízható forrásokból történő összegyűjtése során azt tapasztaljuk, hogy az információk alátámasztják, megerősítik egymást, akkor bizonyára eljutunk az igazsághoz. Ha hallunk például egy kínai, egy indiai, egy pakisztáni, egy iráni, egy iraki, egy török, egy szír, egy libanoni, egy jordán, egy palesztin, egy egyiptomi, egy szudáni, egy líbiai, egy tunéziai, egy algír, egy marokkói, egy mauritániai, egy nigériai, egy szenegáli, egy mali, egy szomáliai, egy etióp, egy tanzániai vagy egy indonéz muszlimot, amint országa iszlám történelméről és annak vezető alakjairól beszél, akkor tapasztaljuk, hogy ezen országok történelme egymást igazolja és alátámasztja. Lehetetlen, hogy ennyire különböző népek, különböző nyelvekkel, különböző kultúrával hazugságban és valótlanosságban ennyire összhangban legyenek.

Ha megkérdezzük ezekben az országokban, hogy milyen volt a muszlim hódítók és az iszlám hit hirdetőinek hite, akkor a történelmet feljegyzők azt válaszolják: az emberiség még nem látott olyan hódítót, aki úgy vágyott az Allahnál lévő dolgokra, mint ezek az emberek vagy úgy figyelmeztetett volna a túlvilágra, mint ezek a hívők. Az új területek népei megismerték hitük őszinteségét, az Uruk iránti feltétlen odaadásukat és a Prófétaban (béke legyen vele) való töretlen bizalmukat, s beléptek velük Allah vallásába. Pontosan megtartották az imákat, megadták az alamizsnát, megtartották a böjtöt, eleget tettek a zarándoklat parancsának, s velük együtt követték az iszlám erkölcsi tanításait. Ők is az iszlám törvénykezést alkalmazták azután, hogy hitvallást tettek, miszerint: nincs más isten kivéve Allahot, és Mohamed az Ő prófétája.

Az előbbiekből is láthatjuk a muszlim népek vallási őszinteségét, s azt az olthatatlan vágyat, mellyel ragaszkodnak hozzá, s mindez tanúbizonysága az Urukba és Küldöttébe (béke legyen vele) vetett őszinte hitüknek, szilárd eltökéltségüknek, hogy csak ezt az utat követik.

Ha megkérdezzük a muszlimokat akár Keleten, akár Nyugaton, akár Északon vagy Délen, mindegyikőjük ugyanazt a tanúságot fogja tenni, amit az elődök tettek.

Így tehát bőségesen vannak bizonyítékok és számos év tudása és tapasztalata áll előttünk - melyre az egymást követő generációk is építhettek - Mohamed Próféta (béke legyen vele) küldött voltának igazságára és arra, hogy ténylegesen Allah prófétája volt. Allah így szólt:

„Bizony leküldtünk néked nyilvánvaló bizonyosságokat, melyekben nem kételkedik, csak a bűnös ember.” (Korán 2:99)

A muszlimok ezeket a bizonyítékokat össze is gyűjtötték különböző könyvekben, amelyeket a világ minden táján olvasnak. Ilyen például: „A próféta-ság bizonyítékai” vagy „Mohamed Próféta (béke legyen vele) csodái” stb.

Ezeket a híradásokat olyan emberek adták tovább, akik őszinteségében senki sem kételkedhet. Ők azok, akik szemtanúi voltak ezeknek a csodás bizonyítékoknak, akikről tudjuk, hogy biztos tudással rendelkeztek és istenfélők voltak napkelet és napnyugat fiai közül a különböző korokban.

Ily módon - ha meghallgatjuk a legmegbízhatóbb forrásokból származó, legszavahihetőbb muszlim generációk tanúságtételét - megszilárdul a hit és egyre mélyebb gyökereket ver. Így növekszik az ép eszű ember hite és bizonyossága abban, hogy Mohamed (béke legyen vele) valóban Allah prófétája.

A megtapasztalt gondviselés

Ez a harmadik út, melyet csak kevesen járhatnak be. Ennek jeleit és bizonyítékait közvetlenül csak azok tapasztalhatják meg, akiknek szilárd az elhatározásuk, a hit útján biztos lábbal járnak és hitüket az evilág látható dolgai nem ingatják meg. Ez a legmagasabb fokozat.

Az Allahban való hit megerősítését ezen az úton Allah csak azok számára tette lehetővé, akik őszintén hisznek benne, engedelmeskednek Neki és Tőle kérik a választ. Így Allah egyébként rejtett jelei megnyilvánulnak a hívők előtt. Ez az, amit a hívők úgy ismernek, mint Allah válasza a Hozzá intézett fohászokra. Én magam is több tucatszor megtapasztaltam, s tapasztalják a hívők milliói és szemtanúi ennek az iszlám népei is, például az esőért való fohászokodás

alkalmával, midőn szárazság sújtja a muszlimokat. Minden ember láthatja, ha kéri az Urát, hogy válaszoljon a fohászára - melynek célja lehet egy betegség elhárítása, amire az orvosok már képtelenek, valamilyen szorult helyzetből való kijutás, javakkal való megsegítés egy már-már kilátástalan helyzetben vagy bármilyen kegyelem, mellyel Allah a szolgálait ellátja. Ez azonban csak két feltétel teljesülése esetén lehetséges:

1. Hiszünk a Magasztos Allahban.
2. Őt kérjük és az Ő vallását követjük.

Így szólt Allah:

*„Ha az Én szolgálaim kérdezni fognak téged Rólam, úgy Én közel vagyok s felelek a Hozzám fohászoló fohászára, hallgassanak hát Énrám, s higgyenek Bennem. Talán így az igaz úton fognak járni.”
(Korán 2:186)*

Ez a megtapasztalt gondviselés esete, midőn Allah a szorult helyzetben lévőt, aki Hozzá fordul segítségért, válaszával megsegíti. Így szólt Allah:

„Avagy ki válaszol a nehéz helyzetben lévőknek, midőn hozzá fohászolnak és ki hárítja el a bajt, és ki tesz benneteket a földön utódokká? Vajon egy másik isten Allah mellett? Kevesen figyelnek az intésre.” (Korán 27:62)

Aki eléri ezt a szintet és elér ehhez az úthoz, az úgy fogja érezni magát, mint aki tényleg Allah igaz, hívő szolgája, s aki igazán számíthat Allah, a Világok Urának válaszára, ha fohászt intéz Hozzá. Ő, te ép eszű ember, igyekezz, hogy olyan légy, mint a fent leírtak, s igyekezz, hogy elérd ezt a szintet azáltal, hogy megfelelsz a feltételeinek! Ha a muszlimok elérik ezt a szintet, akkor Allah minden bizonyosságot megad nekik.

Ha bárki elgondolkodik ezen a jelenségen, akkor rá fog jönni, hogy az, Aki meggyógyította a beteget azután, hogy az fohászolt - s a gyógyulásra nem található tudományos magyarázat -, nem lehet más, csakis a (mindent)Halló, a Válaszó, a Jelenlévő, az Élő, az Örök, Aki a rég volt időkben is válaszolt a hívők fohászára, Aki ma is választ ad, s majdan a Feltámadás Napján is. Aki meghallja hívét, ha Őt szólítja,

legyen az akár Kínában, akár Marokkóban. Aki meghallja azt a fohászt is, mely oly halk hogy még a fohászokodóhoz legközelebb lévő ember sem hallja. Aki megért minden nyelvet, melyen Hozzá fohászoknak.

Ha elgondolkodunk ezen rájövünk, hogy a megtapasztalt gondviseles esetében az Úrtól, a (mindent)Hallótól, a Válaszolótól kapunk azonnali jelet, hitbeli megerősítést. Ha ezt az utat járjuk, a megtapasztalt esetek útját, mely a valóságban is számtalanszor megtörtént a muszlimok történelme során, s megtörténhet az őszinte hitű hívők életében ma is, mindez növeli hitünket abban, hogy Mohamed (béke legyen vele) Allah küldötte.

Ami megtörtént a történelem során, amit különböző népek fel is jegyeztek, amiről megbízható források hírt is adtak, s néhányukról a Korán is tudósít, az nem más, mint az isteni gondviseles, az isteni segítségnyújtás, amit Allah az Ő hű szolgálainak adott, akik híven követték prófétáját, Mohamedet (béke legyen vele). Allah megerősítette és megsegítette őket ellenségeikkel szemben, s a legboldogabb életet biztosította számukra, amit ember csak elképzélhet.

Egyesek azt gondolják, hogy a boldogság a hatalmas vagyon és az anyagi javak felhalmozásából áll; ezek kétségtelenül a boldogság okai, ám csupán másodlagos okok. Az elsődleges és legfontosabb oka a boldogságnak a hit és a megelégedés Allah elrendelésével, megnyugvás a jövőben, s a tiszta, iszlám erkölcsök és szabályok szerinti élet és mindezek által a lelki béke és nyugalom elérése.

Így lesz sikeres az emberek élete, s válnak a legjobb ummává (muszlim közösséggé), melyet az emberiség ismert. Allah tehát megsegítette az Ő szolgáit a földön, s valóra váltotta ígéretét melyet a Könyvében tett:

„Allah ígéretet tett azoknak, akik hisznek közületek és jótetteket cselekszenek, hogy helytartóvá fogja tenni őket a földön, ahogyan helytartóvá tette azokat is, akik őelőttük éltek, és hogy megszilárdítja nekik a vallásukat, melyben tetszését leli, és a félelmek után biztonságot ad nekik. Engem szolgálnak, nem állítanak melém társat. Ám akik ezután is hitetlennek mutatkoznak, azok bűnösök.” (Korán 24:55)

A Korán világos és nyilvánvaló jeleket hordoz, melyeken ha elgondolkodik az ép eszű ember rájön, hogy ez csak Allahtól származhat és hogy Mohamed (béke legyen vele) az Ő prófétája. Ugyanerre az eredményre jut az is, aki minden tudományát e szent könyvből meríti. Így szólt Allah:

„Vajon nem gondolkodtak-e el a Koránon? Vagy a szívükön lakatok vannak?” (Korán 47:24)

A Korán versenyre hívja ki a hazugokat, a hitetleneket. Így szólt Allah:

„Ha kétségetek van afelől, amit kinyilatkoztattunk a mi szolgálóknak, hát akkor hozzatok csak egy hozzá hasonló szúrát, vagy hívjátok elő a tanúitokat, akik mások, mint Allah, ha valóban az igazat mondjátok! Ám ha ezt nem teszitek – már pedig nem fogjátok – akkor féljétek a Tüzet, melynek tüzelője az emberek és a kövek, amely már készen áll, a hitetleneknek előkészítve.” (Korán 2:23-24)

A Korán sajátos tulajdonsága, melyet a szemlélő könnyedén észrevehet, a mindenkori aktualitása, újszerűsége, mely soha nem enyészik el. Próbáljon csak valaki is egy hasonló könyvet találni. Nem sikerülhet. A Korán ezen kívül még sok olyan dolgot tartalmaz és sok olyan vonással bír, amit ember képtelen létrehozni. A régi időkben a Kurajs törzs hitetlenjei – akik az iszlám és a Korán legnagyobb elenségei voltak és a Koránt egyszerű varázslatnak tartották – még sem tudtak mást tenni, mint hitetlenségük után tiszta hittel elfogadni az iszlámot, ami szintén fényes bizonyíték arra, hogy e könyv tényleg Allahtól származik.

„Mondd: Ez az én utam. Nyilvánvaló bizonyítékok alapján hívlak benneteket Allahhoz, én és aki követ engem.” (Korán 12:108)

Ez tehát a hit útja, a tudás útja, a belátás útja. Aki ezen jár, az a helyes döntés útján halad és biztos döntésében. Egész életében az egyenes úton jár, egész élete Allah parancsainak megfelelően zajlik. Hasznára válik a hallása, látása és az esze, s ismeri azt az utat, mely az Urához vezet. Ahhoz, Aki véghezvitte a teremtést; Hozzá lesz a viszsztatérés és Ővé a számonkérés feladata.

„Immár nyilvánvaló bizonyítékok érkeztek hozzátok Uratoktól. Aki lát, az a maga javára lát, aki pedig vak, az a maga kárára vak. Én nem vagyok a ti őrzőtök. Ily módon magyarázzuk a jeleket, és (a hitetlenek) azt mondják: 'Te (a könyvekből) tanultad ezeket' – és, hogy nyilvánvalóvá tegyük azok számára, akik az eszüket használják.” (Korán 6:104-105)

Egy gyakorlati lépés

Ha valaki a sajátmaga, gyermekei, testvérei, rokonai vagy barátai számára a jól megválasztott hitet akarja megszerezni - melynek eredménye a jótett, a jóra való élet, melyet nem zavarhat meg kétség -, annak az a feladata, hogy keresse azokat a könyveket, melyekben az igazi hit tényei, igazságai vannak összegyűjtve a hitvallás bizonyítékaival egyetemben vagy forduljon egy tudóshoz, aki megvilágítja neki ezeket a dolgokat és elétárja a bizonyítékokat.

„Tartsál állhatatosan azokkal, kik reggel és este is csak Urukhoz fohászknak, arca látását áhítóva. És ne fordítsd el tőlük a tekintetedet az evilági lét pompáját kívánva. És ne engedelmeskedj annak, kinek szívét hanyaggá tettük a Mirólunk való megemlékezésben, és aki csak a vágyait követi és határt nem ismerve cselekszik. Mondd: Az Igazság a ti Uratoktól származik. Aki akar, az higgyen, aki nem akar az ne higgyen! Bizony a bűnösöknek tüzet készítettünk elő, melynek füsttakarója körülveszi őket. Ha segítségért könyörögnek, akkor olyan vizet kapnak segítség gyanánt, mint az olvasztott érc, mely égeti az arcot. Mily szörnyű ital és mily szörnyű nyugvóhely! Ám, kik hisznek és jótetteket cselekszenek - bizony, akik helyesen cselekszenek, azoknak nem vesszjtjük el a fizetségét!” (Korán 18:28-30)

Ha eddig olyan voltál, aki csak azt ismeri és követi, amit apái és elődei ráhagytak, akkor tedd meg te is azt a lépést, hogy a hited tudáson alapuljon! Így szolt Allah:

„Ha azt mondják nekik: 'Kövessétek, amit Allah kinyilatkoztatott!' - azt válaszolják: 'Nem! Mi azt követjük, amit atyáinknál lettünk föl'. És ha az ő atyáiknak nem volt tudásuk, és nem vezéreltettek az igaz úton?’” (Korán 2:170)

Óvakodj attól, hogy olyan legyél, mint napjainkban sokan, akiknek vallása megromlott, s a hitetlenség és a hitehagyás felé mozdultak el tudatlanságukban. Erről így szolt a Próféta (béke legyen vele): „Lesznek megpróbáltatások, melyekből csak az menekülhet meg, aki igazán ismeri vallását.”

A hit az engedelmesség által növekszik

Ha a hit igazán gyökeret vert a szívedben, a jótettekre, a helyes életvitelre való hajlamod is erősen meg fog növekedni, s ha a jótettek felé fordulsz és a szándékod őszinte az Uraddal szemben, úgy fogod találni, hogy a hited is megnőtt.

Ha úgy érzed, hogy valamilyen dolog rád nehezedik, akkor fohászkodj Allahhoz és fordulj segítségért az igazhitű muszlimokhoz, akik segítenek a gondjaid megoldásában, de vigyázz nehogy olyanokhoz fordulj, akik bűnösök és gonosztevők! Így szólt Allah:

„Segítsétek egymást a jámborságban és az istenfélelemben, de ne legyetek egymás segítőtársai a bűnben és a túlkapásban! Féltétek Allahot, mert Allah büntetése rettenetes!” (Korán 5:2)

A hitetlenek makacssága

Az Istent megtagadó, hitetlen ember számára a sátán úgy tünteti fel a dolgokat, hogy az ő érdeke az, ha szembe száll a hittel és harcol ellene. Az ilyen ember utálja az igazságot, s tudomást sem vesz róla, féltve a (vélt) érdekeit, s (igazi természetével ellenkező) vágyait, mert mindent elveszíti, ha a hit győzedelmeskedik a gondolkodásában. Az ilyen embernek nem elég az előbbieken felsorolt érvek és bizonyítékok sorozata. Megátalkodott, makacs a hitelenségében, ostoba feltételeket szab, például: „Mutasd meg nekünk Allahot szemmel láthatóan!”

Mit is akarnak ezek az emberek? Tényleg azt akarják, hogy saját szemükkel lássák Allahot maguk előtt? Vajon ez a gyenge, véges képességű emberi szem képes lenne arra, hogy meglássa Allahot? Nos, vizsgáljuk meg egy kicsit a szem képességeit, melyhez a hitetlenek a hitüket feltételként kötik.

Nos látja-e a szem a levegőt, mely megérinti és sok száz kilométerre elterül előtte? Látja-e a szem a föld vonzerejét, mely minden testet magához vonz? Látja-e a szem azokat az elektromos hullámokat, melyek a rádió és a televízióadásokat közvetítik szerte a világon? Látja-e a szem a lelket, mely minden élő testben megtalálható? Látja-e a szem az észet, mely különbséget tesz a bolond és az értelmes ember között? Látja-e a szem a mágneses erőt, mely a vasat magához vonzza? A válasz minderre: Nem! – és még hosszasan sorolhatnánk a hasonló kérdéseket.

El tudja-e viselni a szem az igen erős fényező fényét, melyet közvetlen közelről feléje irányítanak? Nem. Nem viseli el a fény erejét, a belső szemizmok görcsösen összehúzódnak, ami ráadásul fájdalmat is okoz.

Nos a szem képtelen sok hozzá közeli dolog észlelésére és az erős, közeli fényt sem viseli el. Vajon képes-e a szem a távoli dolgok látására vagy képes-e a távoli erős fényt elviselni? Képes-e a szem fényes nappal a napkorongba nézni? Képes-e a szem az összes földrészt együtt látni? Képes-e a szem az összes csillagot látni? Ezekre szintén nem képes. Allah azt mondta:

„Aztán nézd meg még egyszer, majd újra, a tekintet tompán, fátyolosan és fáradtan tér vissza hozzád.” (Korán 67:4)

Nos tehát, e gyenge és behatárolt képességű szem nem képes arra, hogy lássa azt, ami távol van tőle vagy azt, aminek nagyon erős a fénye, de ugyanakkor arra sem képes, hogy a hozzá ugyan közel lévő de nagyon apró dolgokat meglássa. Ez a gyenge és korlátolt képességű szem megláthatja-e Allahot?

A távolság közöttünk és a Nap között 93 millió mérföld, s ezt a távolságot a fény körülbelül 8 perc alatt teszi meg, mivel a fény 300.000 km/másodperc sebességgel halad. Még a legközelebbi csillag fénye is csak négy év és öt hónap utazás után ér el hozzánk. Néhány csillag fénye csak évszázadok alatt ér el bennünket, néhányuké csak sokezer éves utazás után. Nos hol is vannak ezek a csillagok? Figyeljük meg, mit mondott erről Allah:

„Nem! Esküszöm azokra a helyekre, ahol a csillagok elenyésznek! Bárcsak tudátok milyen hatalmas eskü ez.” (Korán 56:75)

Láthatjuk milyen hatalmas helyekről van szó. Ezek a csillagok az első égbolt díszei. Erről így szólt Allah:

„Bizony feldíszítettük az eget lámpásokkal, s lövedékekké tettük a sátánok ellen.” (Korán 67:5)

Ezután következik az első égbolt teteje és az üresség közte és a második ég között. Ezt követi a harmadik és a negyedik égboltozat, majd az ötödik és a hatodik és csak ezután jön a hetedik. Ezek után jön a Könyörületes Széke (Kurszi).

A Kurszi pedig körülöleli mind a hét égboltot. A hét égbolt a Kurszihoz képest olyan, mint 7 dirham⁴ a napkoronghoz képest. És csak ezután következik a Hatalmas Trónusa, melyhez képest a Kurszi és a hét ég olyan, mint a sivatagba dobott gyűrű, ahogyan erről a Szunna tudósít.

Nos hát, mit akarnak a hitetlenek?

A hitűkhöz azt a feltételt kapcsolják, hogy meglássák Allahot, aki a Trónusára emelkedett, egy olyan szemmel, amely még közeli dolgokat sem képes látni, sem az azokat körülvevő levegőt, sem pedig az ég csillagait.

Vajon azt hiszik a hitetlenek, hogy képesek elviselni Allah fényének látványát, holott szemük még a Nap fényét sem bírja elviselni?

„Allah az egek és föld fénye” (Korán 24:35)

Ismerjük Mózes (béke legyen vele) történetét, akit népe arra sarkallt, hogy szemmel láthatóan mutassa meg nekik Allahot. Midőn Allah szólt Mózeshez (béke legyen vele), Mózes megkérte az Urat, hogy láthatná-e? A Magasztos Allah elmondta, hogy Mózes szeme nem képes az Ő világoosságát elviselni, ezt bizonyítandó egy példát mutatott.

„Miután eljött Mózes az általunk megszabott időre, és az ő Ura beszélt hozzá, azt mondta: ‘Uram! Mutasd meg nekem magadat, hadd nézhessek Reád!’ Így szólt Ő: ‘Nem fogsz Engem látni, inkább nézz arra a hegyre. Ha a helyén marad, akkor megláthatsz Engem’. Ám miután az Úr megmutatkozott a hegynek, elporlasztotta azt. Mózes, mint akit a villám sújtott leborult a földre. Miután magához tért így szólt: ‘Magasztaltassál! Hozzád fordulok megbánással, és hívő vagyok a hívők közül!’” (Korán 7:143)

Látjuk, hogy egy hegy sem bírja elviselni Allah megnyilvánulásainak a nyomát, hogyan kérhetik hát a hitetlenek, hogy a saját szemükkel lásák Allahot? Ez nem más, mint tudatlanság, ellenszegülés és makacs, megátalkodott szembefordulás a hittel. Ha nem így viselkednének és az eszüket használnák, nem szabnák a hitük feltételül a közvetlen látást.

4. Pénzérme.

Hisz a tanárok, tudósok, kutatók is nap, mint nap szóban fordulnak tanítványaikhoz a tudásukkal és a diákok el is hiszik a szavukat.

Ugyanígy a hitetlenek elhiszik a mérnökök, orvosok szavát, még ha nem is láthatják saját szemükkel azt, amiről hallanak. A hanghullámokat sem látják, sem pedig a levegőt, mely az előbbit szállítja, de ezek nyomát hallják. Hallják a rádió, a televízió hangját, s ez elég nekik ahhoz, hogy elhiggyék a láthatatlan hullámok létezését.

Ugyanezt az utat kell bejárni az Úr megismerésekor is. Tanulni kell azoktól, akik ennek a témának megbízható ismerői - a prófétáktól, kiknek sorát Allah a legutolsó Küldöttével, Mohamed Prófétaival (béke legyen vele) pecsételte le -, miután meggyőződünk küldetésének és prófétaságának bizonyítékai felől.

Látni kell a Teremtő nyomait a teremtményeiben, melyek megtöltik a földet. A létben megnyilvánuló kézzelfogható bölcsesség és rendezettség csakis egy Bölcs, Mindentudó Teremtőtől származhat.

A tudatlanság és a makacs szembefordulás eredménye:

„És - noha a lelkek legmélyén meg voltak győződve róla - bűnös és fennhéjázó módon megtagadták azt.” (Korán 27:14)

Az ilyenekről azt mondta Allah:

„Így juttatjuk be azt a bűnösök szívébe. Nem hisznek benne, míg meg nem látják a fájdalmas büntetést.” (Korán 26:200-201)

Javaslatok tétele és feltételek szabása

Vannak olyanok is a megátalkodott, makacs hitetlenek között, akik nem kutatták az Allah által nyújtott érveket és bizonyítékokat - melyek az Úr teremtményeiben nyilvánulnak meg, továbbá azokat, melyeket prófétái által nyilatkoztatott ki - és gögősen viselkednek azzal szemben, Aki egy alantas nedvből megteremtette őket, s úgy gondolják, hogy olyan szintre jutottak, ahol javaslatokat tehetnek és feltételeket szabhatnak a Teremtővel szemben a hitükért. Ha az Úr válaszolna ezekre a dolgokra, bizony felborulna a rend és ezek tovább nőnének megátalkodottságukban. Megbomlana az ég és a föld rendszere, mert az egyik azt javasolná, hogy Allah tegye az éjszakát nappallá, a másik azt akarná, hogy a nőket tegye férfiakká vagy tegye a földet előtte éggé vagy hogy tegye az Úr őt prófétává.

Allahnál találjuk erre az igaz szót:

„Ha az Igazság az ő kényüket követné, akkor romlásnak indulna az ég és a föld, minden lakójával együtt.” (Korán 23:71)

Allah érveket, bizonyítékokat tár az emberek elé, hallást és látást, észet és belátást adott az embereknek, a hívőknek, hogy ezek hasznukra lehessenek. Lássunk néhány példát a Koránból:

„Amikor (ti, zsidók) azt mondtátok Mózesnek: ‘Nem hiszünk neked, míg nem látjuk Allahot a saját szemünkkel’, akkor lecsapott rátok a mennykőcsapás a szemetek láttára. Azután feltámasztottunk benneteket a halálotok után, talán hálásak lesztek.” (Korán 2:55-56)

A Kurajs törzs hitetlenjei pedig azt mondták a Próféának (béke legyen vele):

„Nem hiszünk neked addig, míg nem fakasztasz nekünk egy forrást a földből, vagy lesz egy kerted pálmafákkal és szőlővel, melyek között folyót árasztasz, vagy – állításod szerint – ránk szakasztod az égboltot darabokban, vagy élénk hozod Allahot és az angyalokat, vagy lesz egy arannyal díszített házad, vagy felemelkedsz az égbe, ám (az égbe való) felmeneteledet is csak akkor hisszük el, ha küldesz egy írást, amit olvashatunk!” Mondd: Magasztaltassék az én Uram! Én csak ember és küldött vagyok.” (Korán 17:90-93)

Az alábbi idézetek pedig a medinai zsidókról szólnak:

„Az Írás birtokosai közül egy csoport azt mondta: ‘Higgyetek virradatkor abban, ami leküldetett a hívőknek, ám ne higgyetek a nap végén. Talán megtérnek majd. És csak azoknak higgyetek, akik a ti vallásotokat követik.’ Mondd: ‘Az igazi útmutatás Allah útmutatása. Az, hogy másnak is megadatott az, ami nektek (kinyilatkoztatás gyanánt) megadatott, és hogy (a hívők) vitába szállnak veletek az Uratok előtt.’ Mondd: ‘A kegyesség Allah kezében van. Annak adja, akinek akarja.’ Allah a mindent Magábfoglaló, a Mindentudó.” (Korán 3:72-73)

Így vezetett az irigység és a gőg a zsidóknál ahhoz, hogy megtagadják mindazt, amit Allah az Ő Küldötte által kinyilatkoztatott:

„És így jelöltük ki minden városban a legnagyobb bűnösöket, hogy folytassák cselszövésüket. Ám ők csak saját maguk ellen szóhatnak fondorlataikat, anélkül, hogy tudnának róla. Ha jel érkezik hozzájuk (Allahtól), azt mondják: 'Nem hiszünk abban mindaddig, míg nem kapunk valami hasonlót, mint amit Allah küldöttei korábban kaptak.' Ám Allah a legjobb tudója annak, hová rendeli a küldetést. Akik vétkeztek, azokat megaláztatás sújtja Allahnál és szörnyű büntetés, amiért állandóan cselszövésben mesterkedtek. Akit Allah az Igaz útra akar vezetni, annak a keblét kitárja az iszlám számára. Akit azonban tévelygésbe akar taszítani, annak a keblét szűkké teszi, összeszorítva, mintha az egekbe akarna kapaszkodni. Így méri ki Allah a büntetését azoknak, akik nem hisznek.” (Korán 6:123-125)

Aki igaz útmutatás után vágyakozik, annak kitáratik a keble az iszlám számára. Keresse a hit bizonyítékait, kerülje a bűnösök és a fennhéjázók tulajdonságait! Kérdezze a hit útján járókat, kérje őket, hadd haladjon velük, egészen addig, míg el nem érnek az út végére és ott lesz előttük

„egy kert, melynek szélessége akkora, mint a föld és az egek együttesen, mely már készen áll az istenfélők számára.” (Korán 3:133)

Ti, akik ehhez a kerthez vezető utat választjátok, úgy a hit útját járjátok! Mindig tartsatok azokkal, akik szilárdan járnak a hit útján, hogy segítségetekre legyenek és kerüljétek azok útját, akik a Tűzbe tartanak. Legyetek bűnbánóak!

„Azon a napon a bűnös az öklét mardossa és így szól: 'Ó, bárcsak a Küldöttel választottam volna utat! Ó jaj nekem! Bárcsak ne választottam volna ezeket a barátaimnak! Bizony tévelygésbe vittek engem, messze az intő szótól, miután az eljött hozzám!' A Sátán mindig cserbenhagyja az embert.” (Korán 25:27-29)

Ez hát a hit útja, a tudás útja, a felemelkedés útja:

„Allah fokozatokkal emeli azokat, akik hisznek és tudással bírnak.” (Korán 58:11)

Hála legyen Allahnak a Világok Urának!

Ali Al-Tantawi

A hit bizonyítékai

Első tétel

Nem kételkedem abban, amit az érzékszerveim által felfogok. Ez egy teljesen ésszerű és elfogadott tény.

Mindazonáltal megfigyeljük, hogy:

- Ha délben sétál valaki a sivatagban és egy sugárzó víztócsát lát, de mikor odaér csak homokot talál, akkor az csak egy délibáb, egy illúzió volt csupán.
- Ha beleteszünk egy egyenes ceruzát egy pohár vízbe, akkor azt görbének látjuk, pedig valójában nem az.
- A varázslók és a sarlatánok furcsa, szokatlan mutatóanyagokkal állnak elő, amiket látunk, érzékelünk, pedig valójában nem is léteznek.

Az érzékeink csalhatnak, hitegethetnek és megtéveszthetnek.

Vajon lehetséges az, hogy kételkedünk abban, amit az érzékeinkkel felfogunk? A válasz: nem, mert ha kételkedünk abban, amit látunk, hallunk és érzünk, akkor a valós és a képzelt dolgok összekavarodnak, s olyanok leszünk, mint aki eszét veszette.

A délibáb esetében az ész először téved, mert a szem vizet lát; de ha újra ezt látja, már felfogja, hogy ez csak egy délibáb. Továbbá, az első tapasztalatok után az ész tudja, hogy a toll egyenes, jöllehet a szem görbének mutatja azt. Így az első tapasztalat után az észnek már nem kell bizonyítania, hogy amit érzékelünk, az csupán illúzió.

Az érzékszerveink megtéveszthetnek számtalan ismert dologban, de ezek nem törlik el és nem befolyásolják azokat a szabályokat, törvényszerűségeket, amelyeket ismerünk.

Második tétel

Léteznek dolgok, melyeket sohasem láttunk, s nem is éreztünk, ugyanakkor meg vagyunk győződve létezésükről.

Meg vagyunk győződve pl. India és Brazília létezéséről anélkül, hogy valaha láttuk volna ezeket. Bizonyítékunk van arról, hogy Nagy Sándor legyőzte Perzsiát, hogy Al-Walid bin Abd Al-Malik megépítette

az Omajjád Mecsetet, pedig nem vettünk részt sem ezekben a csatákban, sem a mecset építésében.

Ha elgondolkodunk, észre fogjuk venni, hogy sokkal több olyan meggyőződésünk van, amit sohasem láttunk, mint amit láttunk, főleg az uralkodókat, földrajzi helyeket és a (bizonyított) történelmi eseményeket illetően.

Hogyan lehetünk meggyőződve bizonyos dolgokról, amikor érzékszerveinkkel ténylegesen sosem érzékeltük ezeket?

Meggyőződéseink jelentős része pl. szájról szájra terjedő elbeszélésekben alapulnak anélkül, hogy elgondolkodnák annak a lehetőségén, hogy a történeteket elferdítve, saját szájízüknek megfelelően kibővítsék vagy leszűkítve adják tovább.

A második tétel úgy összegezzhető, hogy: a meggyőződés forrása az érzékelés, de alapulhat egy igazmondó ember beszámolóján is, aki változtatás nélkül adta tovább a történeteket.

Harmadik tétel

Vajon érzékszerveink felfoghatnak mindent, ami létezik?

Képzeljük el egy ember képében a lelket, akit a parancsnok bebörtönzött egy fellegvárba, ajtókat, ablakokat bezárván, csupán négy apró nyílást hagyva a falon: egy a folyóra kelet felé, egy a hegyre nyugat felé, egy északra a palotára, egy pedig délre a versenypályára nyílik.

A fogoly a lélek, a fellegvár a test, a nyílások a falon az érzékek: a látás a színek, a hallás a hangok, a nyelv az ízek, a szaglás az illatok, a tapintás pedig a test világában.

1. Felvetődik a kérdés: vajon az érzékszervek képesek-e mindent érzékelni?

Nem látunk egy három kilométerre lévő hangyát, pedig létezik. Nem látjuk a baktériumokat egy pohár tiszta vízben, pedig millió van belőlük.

Nem látjuk sem az elektronok körforgását az atommag körül, sem az égitesteket az Univerzumban. Nem halljuk a hangya hangját, mert az emberi fül csak a 20 és a 20 ezer Hz közötti frekvenciákat képes felfogni.

Nem érzem a cukor illatát, ezzel szemben a hangya vagy a légy érzi azt, és oda is siet érte.

Amikor a fogoly kinéz a folyóra néző nyíláson, csak egy részt lát az egészből, a szem esetében úgyszintén, mikor a színek világába tekint.

Láthatjuk, érzékszerveink világunk egy részét képesek csak érzékelni.

2. Nem lehetséges-e, hogy létezik a színek, illetve a hangok világában egy rész, melyet nem érzékelünk a meglévő érzékszervek hiányában? Nem lehetséges-e, hogy létezik a folyó és a hegy között egy óriási kert, melyet a fogoly nem lát és nincs is róla tudomása, mert nincs nyílás a falon, mely a kertre nyílna? Tagadhatja-e létezését csak azért, mert nem láthatja?

Egy vak segítségére szolgál hallása. Tudja, hogy a tenger kék, a mező pedig zöld, de nem képes érzékelni ezeket a színeket. A süket megtanulhatja a hangjegyeket, de sosem fogja hallani azokat. Van-e joga a vaknak tagadni a zöld szín létezését vagy a süketnek a zene valódiságát, jöllehet nem érzékelik azokat?

A szoba teljesen csöndesnek tűnik számunkra, pedig ott van az összes dal, melyet a rádióállomások sugároznak. Nem érzékeljük azokat, mert nem színek, melyeket a szemünkkel látunk és nem olyan hangok, melyeket a fülünkkel hallunk. Más típusú rezgések ezek, amelyeket a fülünkkel nem érzékünk. Egy rádióval viszont hallhatóvá tehetjük őket.

A gyenge légnyomást nem érzékeljük, de egy barométerrel mérhetjük is.

Az alacsony hullámhosszt sem érzékeljük, a radar viszont igen. Az Univerzumban sok minden van az érzékelés birodalmán túl. Nincs emberi szemmel látható színük, hallható hangjuk, nem tapinthatóak, nincs érezhető szaguk. Jogunkban áll-e tagadni létezésüket csak azért, mert behatárolt érzékszerveinkkel nem vagyunk képesek felfogni őket?

3. Vajon pontosan meghatározható az érzékek száma? A régiek öt érzéket írtak le, nem gondolták, hogy létezhet több is. A Teremtő azonban számos további érzéket helyezett az emberbe. Tehát minden, ami tovább növelhető, nem lehet meghatározott számú. Ha becsukjuk a szemünket és a kezünket kinyújtjuk vagy összeszorítva tartjuk, érezzük, hogy nyújtva vagy összeszorítva van anélkül, hogy látnánk. Melyik érzékünkkel éreztük ezt? Ez az, amit izom-érzéknek nevezünk.

Érezzük a fáradtságot, a kimerültséget, az émelygést, a jókedvet és az idegességet, de nem az öt fő érzék valamelyikével, hanem

a belső érzékek segítségével. Míg egy gyermek folyton felbukik első lépétei során, a felnőttek ez már nem okoz gondot. Egy kerékpáros vagy egy cirkuszi akrobata ámulatra méltó mutatványai során melyik érzékével tartja meg egyensúlyát? Létezik egy nyolcadik érzék, az egyensúlyérzék és már felfedezték a helyet, ahová a Teremtő elhelyezte ezt. A középfülben van, egy kismennyiségű folyékony anyag, ami biztosítja az egyensúlyérzékét. Egyszer eltávolították ezt a részt egy nyúlból, ami ezután úgy ment, mintha részeg lett volna.

A harmadik tétel azt mutatja tehát, hogy nincs jogunk tagadni bizonyos dolgok létezését csupán azért, mert érzékszerveinkkel nem vagyunk képesek érzékelni azokat.

Negyedik tétel

Látni fogjuk, hogy érzékeink birodalma behatárolt. Nem látunk mindent, ami látható. Azonban Istentől kaptunk egy adottságot, mely kiteljesíti behatárolt érzékeinket: ez a képzelőerő.

Ha Mekkából nem látom a Damaszkuszban lévő házamat, oda tudom azt képzelni, mintha látnám.

Vajon vannak-e határai a képzeletnek? El tudok-e képzelni valamit, amit érzékeimmel ténylegesen sosem tapasztaltam?

A pszichológusok szerint a képzeletnek két fajtája van: egy bizonyítható és létező, mint amilyen a Damaszkuszban levő házam mekkai tartózkodásom alatt, és egy elképzelt, alkotott, mint például a költészeté, a festészeté vagy akármelyik más művészeté. Figyeljük meg a művészek képzelőerejét! A valóságban nem létező dolgokat hordoznak? A Vénusz szobor alkotója vajon egy teljesen új képeket alkotott vagy a valóság apró darabkáit használta fel műve megalkotásához? Megjegyezte a legszebb orrot, melyet valaha látott, a legszebb száját, a legszebb alakot, s összegyűjtve ezeket összességében újat alkotott, de ez az új régi, korábban már létező elemekből tevődik össze.

Párizs egyik múzeumban lévő asszíriai szárnyas borjú szobor alkotója egy emberfejet helyezett egy borjútestre, majd szárnyakkal látta el. Új kép, ismert elemekből alkotva.

Az alkotásban ily módon benne van az alkotó által elképzelt idegen élőlény. A költők által elképzelt dolgok – bár a metaforák, hasonlatok,

túlzások mélyéből fakadnak – nem lehetnek kizárólag a valóságban szétforgácsolódott részek újra rendezései.

Ha túlzásba visszük a különböző részletek összekeverését, tapasztalni fogjuk, hogy a képzelet önmaga képtelen összerakni ezeket. Vegyünk például egy-egy részletet a szagok és a hangok világából, mondjuk olyat, mint rózsavíz illatú melódiát éneklő énekes vagy mint a piros illatú parfüm. Ha megpróbáljuk ezeket elképzelni, látni fogjuk, hogy nem megy, jóllehet mindegyik részlet valós, létező. Nem tudunk elképzelni magunkban egy illatos melódiát vagy egy piros illatot és leírni a térben csak három dimenziót tudunk (hosszúság, magasság, szélesség), negyediket nem, s ez annyira egyértelmű, mint ahogy elképzelhetetlen egy kör kerület, vagy egy háromszög sarkok nélkül.

Hogyan is tudnánk tehát elképzelni az Ítélet Napját, mikor az a mi-
enktől különböző világ?

Ha el akarnánk képzelni a halál utáni életet az olyan lenne, mint egy magzattól kérni, képzelje el a földi életet.

Ha lehetőségünk lenne beszélni a magzattal és ő tudna is nekünk válaszolni, azt kérdeznénk tőle: mi az Univerzum? Azt mondaná: az Univerzum azoknak a hártványoknak az összessége, mely beborít, és a sötétség, amely körülvesz.

Tájékoztatnánk őt arról, hogy az Univerzumunkban található a Nap és a Hold, a nappal és az éjszaka, a föld és a tenger, a síkság és a hegység, a száraz sivatag és a mező. Nem értené szavainkat, de ha értené is, nem tudná elképzelni a valóságban, amit mondunk neki.

Erről Ibn Abbász azt mondta: „Az evilági élet nem osztozik a másikkal, csak a dolgok nevében”.

A bor ott más, mint itt. S ugyanígy a Pokol tüze is más tűz, ahogyan az e fölé helyezett híd sem hasonlítható az evilági hidakhoz.

A negyedik tétel kiköti tehát, hogy az emberi képzelet csak azt tudja befogadni, amit az érzékszerveivel érzékelt.

Ötödik tétel

Amikor a szem meglátta a görbült ceruzát a vízben, az ész nem tévesztette meg. Amikor a szem víznek látta a homokot a sivatagban, az ész tudta, hogy délibábról van szó.

Amikor megfigyeljük a cirkuszi varázslót, amint szájából száz zseb-
kendőt, ingujjából pedig húsz nyulat húz elő, az ész felismeri, hogy ez

csalás. Az agy tehát a bíró, s a vád helytállónak tűnik, de vajon meddig terjed a bíró hatásköre?

Hogy a dolgokat teljes egészében megértsük és felfogjuk, agyunknak térben és időben kell elhelyeznie azokat. Ha a történelemtanár egy háborúról beszél, amely az arabok és a perzsák között zajlott, sem az iszlám előtti, sem pedig az iszlám megjelenése utáni időben elhelyezve nem értjük a kijelentést és nem adunk igazat a tanárnak.

Ha a földrajztanár azt állítja, hogy létezik egy hely, ami nem fordul elő sem alföldön, sem hegyen, sem szárazföldön, sem tengeren, sem égen és semmilyen helyen sem, nem értjük meg és nem adunk igazat a tanárnak.

Agyunk csak az idő és a tér korlátai közt képes elképzelni a dolgokat. Képzelőereje nem fedi le a lélek, a sors (elrendelés) és Isten tulajdonságaival kapcsolatos kérdéseket.

Az agy korlátozott, nem tudja elképzelni vagy felfogni a végtelent. Képzeljük el a hívők örökkévalóságát a Paradicsomban!

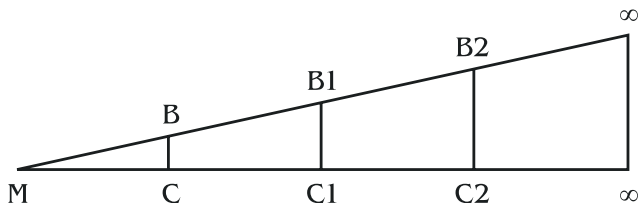
Ennek bizonyítékát a hívő ember számára az agy szolgáltatja, mely bizonyíték valós információk gyümölcse. Vajon képes-e az agyunk felfogni az örökkévalóság fogalmát? Figyelmünket összpontosítsuk erre a pontra és azt fogjuk találni, hogy agyunk így gondolkodik: a hívők a Paradicsomban maradnak egy évszázadig, két évszázadig, egy évezredig, ezer évezredig stb., de egy pontnál az ész megáll, s képtelen továbbképzelné. A kérdés folyton felvetődik: „És azután?” Az ész határvonalat akar húzni. Nem fogja fel a végtelent és ha megkísérli elérni azt, paradoxont talál.

Kant, a híres német filozófus bebizonyítja, hogy az agy csak az anyagi szférában képes mozogni és ítélni. E szavakat az iszlám tudósai már öelötte lefektették, annyiszor ismételve és olyannyira bizonyítva, hogy teljes mértékben nyilvánvalóvá és elfogadottá vált.

Tudósaink már öelötte definiálták a kanti paradoxont és be is bizonyították azt (a körkörös érvelés matematikai módszerével).

A bizonyítékok közül:

Húzzunk két vonalat az M pontból kiindulóan (ld. ábra). A két vonal a végtelenbe tart (∞). Kössünk össze a két egyenes meghatározott pontjait párhuzamos szakaszokkal (BC), (B1C1), (B2C2),... a végtelenig (∞).

A két végpont (∞, ∞) által határolt szakasz vajon véges vagy végtelen?
Ha azt választjuk véges, azt kérdezik: „Ha valami két végtelen között helyezkedik el (összekötve azokat), hogyan lehet véges?”

Ezzel szemben, ha végtelennek tartjuk: „A szakasz két pont között helyezkedik el. Hogyan lehet akkor végtelen?”

Tehát a szakasz egyben véges és végtelen. Ez paradoxon.

Íme a bizonyíték arra, hogy az agy „elveszti egyensúlyát”, ha fel akarja fogni a végtelent és paradoxonba esik, ha keresi azt.

Az ötödik tétel megerősíti azt, hogy az agy csak az anyagi dolgokat képes felfogni és ami ezen túl van, a láthatatlant (a rejtett dolgokat) nem.

Hatodik tétel:

Függetlenül attól, hogy valaki hívő vagy sem, imádatban vagy a dőzsölés barlangjában nevelkedett, amikor váratlanul és visszafordíthatatlanul balszerencse sújtja, nem a teremtményeknél, hanem inkább a teremtményeken túli erőnél keres védelmet. Egy olyan erőnél, melyet nem lát, csak a lélek, a szív (és minden porcikánk) érez. Ez történik a tanulókkal, mikor vizsgáznak vagy a beteggel, amikor a fájdalom erősödik és az orvos már tehetetlen. Mindannyian Istenhez térnek vissza, s Őt imádják. Feltesszük magunknak a kérdést: miért van ez? Miért van az, hogy aki akadályba ütközik élete során, Istenhez fordul? Kimutatott tény, hogy a második világháború alatt az emberek a valláshoz fordultak és Isten felé, s az elnökök és a vezetők imára hívták a katonákat.

A második világháború idején olvastam egy Reader's Digest cikket, mely egy fiatal ejtőernyős történetét írta le, akinek a családja nem volt vallásos, s az iskolában sem tanult vallást, hanem csak materialista szemléletű oktatásban részesült. Az első ugrása alkalmával a zuhanás közben, mielőtt az ejtőernyő kinyílt volna, ezt mondta: 'Ó Isten, Ó Megmentő'. Isten felé fordult, s rácsodálkozott e hit eredetére.

Sztálin lánya leírja megemlékezéseiben, hogyan fordult a vallás felé ő, aki ateizmusban nőtt fel, s elcsodálkozott ezen a visszatérésen.

Csodálkozásnak nincs helye, hiszen Isten létezésébe vetett hit minden lélek mélyén ott van, olyan velünk született tulajdonságként, mint például a nemi ösztön.

Vágyaink, óhajaink, anyagi szükségleteink azok, amelyek elfedhetik, elrejtetik ezt a velünk született tulajdonságot, de a félelem,

a veszélyhelyzet és a bonyodalmak előhozzák azt, s felszínre kerül a mindannyiunkban ott rejtőző hit.

A hitetlen embert arabul káfirnak nevezik, mely azt jelenti: az, aki elrejt. Elrejt egy létező, ismert dolgot, az igazságot. Ugyanígy rejtik el a lélek veleszületett tulajdonságát, a hitet.

Elgondolkodtató, hogy megtaláltam eme eszme támogatását két, időben és térben távoli keletkezésű kijelentésben, melyek szövegösszefüggése és célja távol áll ugyan egymástól, de jelentésük annál közelebb. Az egyik Rabi'a Ad-Dawiyya, a másik pedig Anatole France kijelentése. Az utóbbi közülük azt mondta az ateizmusról: „az egyén hisz a vizeletvizsgálat eredményében, mely azt bizonyítja, hogy cukorbeteg.”

Rabi'a pedig, aki Isten létezésének ezernyi bizonyítékát hozta, egyszer így szólt: „Elég csak egyetlen bizonyíték.” Melyik? – kérdeztük. Azt válaszolta: „Az ember egyedül megy a sivatagban, rosszul lép és egy kútba esik, ahonnan nem tud kijönni. Mit csinál?” „Isten segítségét kéri.” Erre ő azt válaszolta: „Íme, a bizonyíték.”

Minden ember lelkének a mélyén megtalálható az Istenben való hit. Ez egy olyan igazság, amit mi, muszlimok tudunk, mert Isten tájékoztatott minket arról, hogy az emberek eredendő természetébe helyezte a hitet. Mások szintén tudnak erről. Durkheim, a híres francia szociológus, egyik könyvében Isten létezésében való hit nyilvánvalóságáról így írt: „Senki sem élhet és halhat meg anélkül, hogy ne gondolkozna el Isten létezéséről. De meglehet, hogy az értelem hiánya nem engedi találkozni az abszolút Imádottal, más dolgokat imádtott isteneknek képzelve vagy Hozzá hasonlítva azokat. A bonyolult pillanatokban és veszélyhelyzetben az emberek az Egyetlen Istenhez térnek vissza, s elvetik az addig imádtottakat.”

A Kurajs törzs Hubalt, al-Latot, Al-Uzzát, köveket és szobrokat imádtott. Hubal egy achát szobor volt, melyet Amr Ibn Luhai hozott Al-Hummából. Azt modták neki, hogy a szobor egy képességekkel bíró isten. A hazafelé vezető úton tévén vitte a szobrot, leejtette, s letört az egyik keze. Készített neki egy másik kezét aranyból. Egy isten, melynek letörik a keze! És ennek ellenére imádták! Békeidőben, a nyugodt pillanatokban ezt a szobrot imádták, de hajóra szállván, mikor fejük fölött összecsaptak a hullámok, s hajótöréstől tartottak, nem azt mondták: Ó Hubal, hanem Ó Isten.

Ez a magatartás napjainkig létező, amikor a hajó süllyedni kezd, amikor tűz lobban fel vagy a betegség súlyosbodik, illetve veszélyhelyzetben vannak az ateisták, láthatjuk, amint visszatérnek a valláshoz.

Miért? Mert a hit velünk született. Az ember legpontosabb definíciója: ösztönös hittel rendelkező teremtmény.

Nézzük a materialista ateistákat. Azt gondoljuk, hogy Marx vagy Lenin haláluk előtt a termelőeszközöket hívták és azokat istenítették, vagy Isten felé fordultak? Biztosak lehetünk, hogy Istent hívták segítségül, de már túl késő volt.

Fáraó büszke és gőgös volt. Azt mondta: „Én vagyok a ti megmentőtök, a leghatalmasabb”, és amikor megfulladt, azt mondta:

„Hiszem, hogy nincs más isten, csak az, Akiben Izrael fiai hisznek. Azok közé tartozom, akik alávetik magukat Neki.” (Korán 10:90)

A szerelem, mint érzés a hit természetességének és hamisíthatatlanságának egyik bizonyítéka. A szerelem a hit egy lekicsinyített képmása, az imádat egyik formája. Az emberek gyakran mondják hogy „szeretlek, imádlak”. Többségük eltávolodott a vallástól, s gyakorta használják az imádat szót a szerelem helyett. Mindenhol megfigyelhető, hogy vannak regényírók, akik így írnak könyveikben: „szereti őt és imádja” vagy „íránta érzett szerelme már az imádatig ér”. Ez csak azt mutatja, hogy az imádat természetes kifejezése az Istenben való hitnek, s hogy a szerelemben a hit egyik formája lelhető fel.

Aki szerelmes, engedelmeskedik a kedvesének és teljesíti az óhajait, szükségleteit. Aki szerelmes, egyetért és kitart kedvese mellett akkor is, ha ezzel felbőszíti az embereket. Ugyanez a helyzet egy hívő esetén Istent illetően. Aki szerelmes, fél annak a haragjától, akit szeret és elfogadja mindazt, ami tőle ered. Ugyanígy, a hívő elfogadja, amit Isten mond. A szerelem annak a bizonyítéka, hogy a hit velünk született.

A szavak korlátoltsága

Az előzőek azt jelzik, hogy Isten szeretete ugyanolyan természetű, mint a szerelem érzése. A szerelmes engedelmeskedik annak, akibe szerelmes, s féli őt. Minden alkalommal elégedettség tölti el, amikor rá gondol, az ő megelégedettsége foglalkoztatja a másoké előtt, s önmagáért szereti. Ha azonban Júlia arcát lepra torzította volna, Rómeó soha nem közeledett volna hozzá. Íme a különbség a teremtmények, és a Teremtő iránt érzett szeretet között.

A szeretet e két fajtája különböző, de az emberi nyelv képtelen belső értelemmel megkülönböztetni a szavakat és ugyanazt a szót használja számos különböző jelentéstartalomhoz. Például azt mondjuk: „szereti a mezőt, a hegyeket”, „szereti a történelmet”, „szereti a rizst és a húst”, „az apa szereti a fiát”, „Rómeó szereti Júliát”, és „a hívő szereti Istent”. Ugyanakkor minden szeretet különbözik a másiktól. Ugyanígy használjuk a szépség szót ezernyi különböző jelentéstartalom jelölésére. Éppúgy mondjuk, hogy „Isten hallgat és figyel” mint ahogy egy személy „hallgat és figyel”, ez azt jelenti, hogy se nem süket, se nem vak. Isten hallása és megfigyelőkészsége nem hasonlítható az Ő teremtményeiéhez. Őhöz képest semmi sem hasonlítható. Ugyanezt találjuk minden, Isten tulajdonságáról szóló Korán-idézetben is.

A hatodik tétel tehát azt mondja ki, hogy Isten létezésében való hit minden lélek mélyén megtalálható.

Hetedik tétel

Az emberben megérzésein keresztül tudatosul, hogy az anyagi világ nem minden, és hogy létezik azon túl egy belső, spirituális, ismeretlen világ, melyből csak bizonyos jeleket fog fel. Az ember megállapítja, hogy kielégített materialista vágyai, kívánságai egyszer korlátba ütköznek, s végül varázsukat veszítve megszokássá, ismertté, ismételt szóvá válnak.

A szegény ember a gazdag házáat és autóját nézve azt gondolja, ha az övé lenne, semmije sem hiányozna. Miután megkapja ezeket, már nem érzi többé a birtoklás élvezetét. A szerelmes éjszakákat virraszt át kedveséről való álmodozással, s úgy gondolja, hogy minden vágya, kívánsága a kedvese, s az ő közelsége. De amint összeházasodnak, s eltelik két év, a vágyak kialszanak, s csak a felidzésük marad.

A beteg szenvedése közben egyetlen kívánsága a fájdalom eltűnése és a gyógyulás. Egészségét visszanyervén elfelejti a betegség napjait, s íme, semmi élvezetet nem talál az egészségben.

A fiatal hírnévre vágyik, s elégedettség tölti el, mikor a rádióban megemlítik a nevét vagy az újságban közlik a fotóját. Híressé válván ez számára teljesen természetes dolog már.

Egy nyugodt éjszakán, ha az ember egy szerelmes dalt kezd hallgatni, mely szíve mélyén megmozdít valamit, kilátást nyitván a lélek világára. Egy tehetséges író történetét olvasván egy másik, varázslatos világban érzi magát az ember. S amikor a történet véget ér, von-

zó és csodálatos álomból ébredvén találja magát, s hasztalan próbál visszatérni e varázslatos világba.

A Kegyelem pillanatában él az ember akkor, mikor a lélek megtisztul, anyagi terhei lecsökkennek, a tisztaság szárnyán olyan magasra emelkedik, hogy a Föld és ami hozzá kapcsolódik, már láthatatlanná válik. Ennek megízlése felülmúlja azt az élvezetet, melyet az élelem elfogyasztása jelent egy éhező számára vagy amit a hírnév és a javak jelentenek egy társadalomból kirekesztett, szegény ember számára.

A lélek ismeretlen, spirituális világban lélegzik, melyről az embernek csak bizonyos észrevételei vannak, rövid időre felvillanó, majd eltűnő képek. Így az ember megéri, hogy anyagi vágyai korlátozottak, s hogy léteznek ezeket felülmúló spirituális, lelki vágyai is, melyek a lélekre sokkal mélyebb hatást gyakorolnak. Nem a racionális bizonyítékok, hanem a lélek megérzése által nyer bizonyosságot arról, hogy ez az anyagi világ nem minden, és hogy az e mögött rejtő ismeretlen világ valóság, amely felé a lélek repülni vágyik, de a test megakadályozza ebben. Íme, ez a pszichológiai bizonyítéka e másik létezésének.

A hetedik tétel megmutatja, hogy anyagi világunkon túl létezik egy spirituális világ, melyről csak bizonyos jeleket fogunk fel.

Nyolcadik tétel

Az elkövetkezendő életbe vetett hit az Istenben való hit következménye.

A magyarázat abban a tényben rejlik, hogy Isten nem tűri az igazságtalanságot, nem hagyja azt büntetlenül, s nem marad a bűn áldozata méltányosság nélkül. Ebben a világban azt látjuk, hogy a bűnös büntetés nélkül, az áldozat pedig igazságszolgáltatás nélkül hal meg. Hogyan történhet ez meg, mikor Isten létezik és igazságos? Ez is mutatja, hogy léteznie kell egy másik világnak, ahol a jó elnyeri jutalmát, a rossz pedig méltó büntetését, s hogy a „történet” nem ér véget ezen a világon. Ha egy filmet vetítenek a televízióban, s a felénél közlik, hogy vége, a nézők ezt nem hiszik el, s azt kérdezik: mi történt a főhőssel? Mi a történet vége? Azt várják, hogy az író befejezze a történetet, s a hős a film végén megkapja méltó jutalmát.

Ez az elvárás egy íróval szemben, aki emberi lény. Hogyan lehetne értelemmel elfogadni, hogy az élet „története” a halállal véget ér, amikor az ember nem kapta meg az őt megillető fizetséget?

Tehát az észnek bizonyossága van arról, hogy az Univerzumban létezik egy Megmentő, s hogy a halál után új élet vár az emberre. Ugyanígy bizonyossága van az ismeretlen világról is, melyre a lélek talál rá egy álmodozó dalon, egy zseniális regényen, vagy egy meditációs pillanaton keresztül. Ez nem az ideák világa, ahogyan Platón vélekedett erről, hanem egy valóság, mellyel az ő (Platón) Alkotója tűnik ki.

Az evilági élet vágyai olyanok, mint egy falat étel, melyet megkóstolunk, s ha ízlik, vásárolunk, s éhségünk szerint eszünk belőle. Ez lényegében egy kereskedelmi termékminta, mely ha tetszik nekünk, megrendeljük. A másik (következő) világ élvezetei örökkévalóak, korlátok nélküliek, s nem válnak megszokottá, monotonná, mint az evilágiak.

UTÓSZÓ

Íme, ez az iszlám hit. Aki csatlakozik a valláshoz és hisz mindabban, ami a Koránban kinyilatkoztatott az egek, a föld és az ember teremtéséről, továbbá e hit megnyilvánul a cselekedeteiben: ő a tökéletes muszlim. Hisz a Korán eredetiségében, tiszteletben tartja a tanításait, nem elégszik meg csupán az olvasásával és elhadarásával. A Kinyilatkoztatást az élet törvénykönyvének tekinti, tiszteletben tartja a megengedettet és a tilalmast, a kötelezőt és az elvetendőit.

Más vallások kultusz- és vallási helyekhez kötődnek. Az iszlám a mecset, a lakóhely, a piac, az elnöki palota felé irányul veszedelemben éppúgy, mint békeidőben. Az iszlám minden pillanatban elkíséri a hívőt, legyen egyedül, családjával, kereskedésében vagy munkahelyén.

A muszlim ember minden cselekedete az iszlám megítélése szerinti öt kategória (megengedett, tiltott, utálatos, ajánlott, kötelező) valamelyikébe tartozik. Az első helyre a megengedett dolgokat kell helyezni, s kerülni kell a tilalmak kipróbálását.

A többi vallás szigorúan vallási természetű, s nem állnak kapcsolatban a politikával és a tudományokkal. Ezzel szemben az iszlám imádat, polgári-, büntetőjogi-, közigazgatási-, morális törvénykönyv, nemzetközi jog. Az iszlám továbbá tudomány, politika, munka és Isten útján tett legnagyobb erőfeszítés (dzsihád).

Nyissuk ki az iszlám törvényhozás könyvét (fiqh) és nézzük meg a tartalomjegyzéket! A fent felsorolt fejezeteket fogjuk találni.

A többi vallásban az ima az istenimádat egyetlen kifejező eszköze.

Az iszlámban az istenimádat nem korlátozódik az imára vagy a böjtre, hanem kiterjed a hívő minden cselekedetére feltéve, hogy azoknak Isten megelégedettségének elérése a céljuk.

Ha mások elválasztják a vallást – egyetlen vallási mozzanatra korlátozva – a tudománytól, akkor az iszlám a tudomány vallása. Az első kinyilatkoztatott szó az „Olvass!” volt, nem pedig „Küzdj!”, „Gyűjts vagyont!”, vagy „Fordulj el az evilági élettől!”

Az „Olvass!” kifejezéssel Allah arra szólít fel, hogy tanulni kell. Tanulni mindent, ami fontos a társadalom számára. Ez közös feladat az iszlámban, amely mindenkinek kötelessége, aki tanulni képes.

Létezik-e más vallás a világon az iszlámon kívül, amely vallási feladatként buzdít a kémia, az orvostudomány, a repüléstechnika stb. tanulmányozására?

Az iszlám a gazdaság vallása. Allah javaknak nevezte a vagyontárgyakat:

„...de a javak (gazdagság) szeretete erősebb benne.” (Korán 100:8)

A muszlimok lehetnek gazdagok de csak akkor, ha javaikat megengedett módon szerezték, és a vagyon nem a szívükben, hanem a kezükben van. (Azaz a vagyon nem törekvésük célja, hanem csak eszköz az Isten elégedettségének elnyerésében.)

A javak, és minden, ami az Univerzumban van, az ember rendelkezésére bocsáttatott. A muszlim ember átérzi, hogy ő Allah szolgálója, de azt is, hogy ő a kezelője mindannak, ami az Univerzumban található. Keresi mindazt a jót, s hasznosat, melyet Allah elhelyezett az Univerzumban, de nem dicsőíti azt, különben társítóvá válik.

A gazdagság Allah akaratából van azért, hogy jó és hasznos származzék belőle az emberiség számára. Ha fukarkodunk vele és felhalmozzuk anélkül, hogy hasznunkra fordítanánk, a rabszolgájává válunk. A Próféta (béke legyen vele) így szólt: „Jaj a dirham⁵ rabszolgájának!”

A ruha feladata a hidegtől való védelem és a test eltakarása. Ha dicsőítjük és anélkül őrizzük őket, hogy a hasznunkra válnának, rabszolgájává válunk. A Próféta (béke legyen vele) így szólt: „Jaj a ruhák rabszolgáinak!”

Az iszlám az igazságtalanság nélküli hatalom vallása. Az iszlám az evilág és a túlvilág vallása.

„Urunk! Adj nekünk jót az evilágon, és adj nekünk jót a túlvilágon is.”

Az iszlám egy igaz hitre szólítja fel a hívőket, hogy kövessék Isten tanításait, és hogy szerezzenek rangot a társadalomban, mint a legképzettebbek, a legtehetősebbek, s mint a legtisztességesebbek. Így kapcsolják össze az evilági és a túlvilági javakat.

Minden muszlimnak tudnia kell, hogy egy másik feladat is előírt számára, mégpedig az iszlám ismertetése, az emberek hívása Istenhez bölcsességgel, szép intéssel anélkül, hogy kényszerítenénk őket az iszlámra.

„Nincs kényszer a vallásban.” (Korán 2:256)

5. Pénznem.

A muszlim embernek az iszlám áldásait nem csupán szavaival, hanem életvitelével is be kell mutatnia. Az iszlám társadalomnak a fő vallási elvek közösségi képmásának kell lennie, nem pedig egy eltorzult, az iszlámtól távol álló képnek, mint ahogy az napjainkban megfigyelhető.

A muszlim embernek szilárd meggyőződéssel kell az iszlámot ismertetnie bizonyítékokat hozván. Ismernie kell a vallását, hogy jól bemutatassa. Korának kérdéseivel, ismereteivel is tisztában kell lennie, hogy az emberek számára érthető nyelven beszéljen. Legyen könnyen megközelíthető és kedves, nem szabad durvának vagy barátságtalannak mutatkoznia.

Tudnia kell, hogy az iszlám nem fél a tényektől, nem fut el előlük, hiszen minden dolog az iszlám vallásban bizonyítékokkal és érvekkel alátámasztott. Kérjen érveket attól az embertől, aki az iszlámmal nem ért egyet:

„Aki Allah mellett másik istenhez fohászkodik anélkül, hogy bizonyossága lenne rá...” (Korán 23:117)

„Mondd: 'Adjátok elő a bizonyítékokat, ha igazat mondtok!'” (Korán 2:111)

Bizonyos, hogy egyetlen bizonyítékot sem tudnak felhozni Allah egyedülisége ellen.

Ha muszlimok így viselkednének, mindenki Allah vallását választaná. Allah leküldte a vallását és biztosított minket annak védelméről:

„Bizony, Mi leküldtük az Írást. És bizony megőrizzük azt.” (Korán 15:9)

Az iszlám örökké élni fog, s eljön majd megbecsülésének az ideje. Ezalatt mi, muszlimok, visszatérünk vallásunkhoz, s így megéljük a megbecsültek dicsőségét ezen a világon és megkapjuk Allah jutalmazását a túlvilágon; vagy Allah egy másik közösséggel helyettesít minket, amely az iszlámot választja, valamint a vallás ismertetésével, s annak védelmével foglalatoskodik.

Allah őrizzen meg minket ettől, fohászkodunk Hozzá, hogy visszatérjünk a valláshoz, hogy hozza el a győzelmet, és hogy bocsásson meg nekünk, s adjon a kegyelméből.

Utolsó fohászuk: *„A dicsőség Allahot illeti, a teremtmények Urát!”*

Annak, aki önmaga és az emberiség boldogulását tartja szem előtt, a hithez kell fordulnia. Annak is, aki jóra való életet akar élni és jócselekedeteket akar véghez vinni az evilágon, a hithez kell fordulnia, mivel a jótett, a jóra való viselkedés a hit gyümölcse, eredménye. Annak pedig, aki a túlvilági boldogságot és a büntetéstől való megmenekülést tartja szem előtt, szintén a hithez kell fordulnia.

Aki viszont már rendelkezik hittel a tudás, az ismeret és a jó ítélőképesség által, annak az a feladata, hogy azt tovább növelje és védje jó tettekkkel és helyes életvitellel, mivel „a hit az Isten iránti engedelmesség által nő, és a szembefordulás által csökken”. Ily módon vezetett bennünket Mohamed Próféta (béke legyen vele) a helyes útra.

Számtalan nézet, vélemény, álláspont, irányzat létezik, ám ha az ember Allah igaz útmutatásától messze él, akkor nincs menekvése a nyugtalanság, a bizonytalanság elől. A hit azonban segít.

„Immár nyilvánvaló bizonyítékok érkeztek hozzátok Uratoktól. Aki lát, az a maga javára lát, aki pedig vak, az a maga kárára vak. Én nem vagyok a ti őrzőtök. Ily módon magyarázzuk a jeleket, és (a hitetlenek) azt mondják: 'Te (a könyvek-ből) tanultad ezeket' – és, hogy nyilvánvalóvá tegyünk azok számára, akik az eszüket használják.” (Korán 6:104-105)

